

Ikt. sz.: KSB/27-1/2013.

KSB-16/2013. sz. ülés
(KSB-103/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális és sajtóbizottságának**
2013. június 17-én, hétfőn, 10 óra 06 perckor
a Képviselői Irodaház I. emelet III. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető</i>	6
<i>A napirend elfogadása</i>	7
<i>A zenei jogdíjak kezelésének áttekintése, különös figyelemmel az Artisjus működésére</i>	7
<i>Hozzászólások a meghívottak részéről</i>	8
<i>Dr. Bendzsel Miklós (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala)</i>	8
<i>Victor Máté (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)</i>	12
<i>Dr. Böröcz István (Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap)</i>	14
<i>Kruczainé Herter Anikó (Nemzeti Kulturális Alap)</i>	16
<i>Dr. Auer János (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa)</i>	18
<i>Dr. Szinger András (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)</i>	18
<i>Dr. Kiszely Katalin (Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium)</i>	21
<i>Dr. Bendzsel Miklós (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatal a)</i>	24
<i>Kővári Tibor (Cloud Casting Kft.)</i>	26
<i>Lányi Lajos (Magyar Zenészbázis Egyesület)</i>	28
<i>Benkovics László (Falusi és Agroturizmus Országos Szövetsége)</i>	29
<i>Jeszenszky Zsolt (Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége Közös Jogkezelő Egyesület)</i>	30
<i>Lányi Lajos (Magyar Zenészbázis Egyesület)</i>	32
<i>Holló Dóra (Balázs&Holló Ügyvédi Iroda)</i>	32
<i>Hozzászólások a bizottsági tagok részéről</i>	33
<i>Gulyás Dénes (Fidesz)</i>	33
<i>Menczer Erzsébet (Fidesz)</i>	34
<i>Pörzse Sándor (Jobbik)</i>	34
<i>Novák Előd (Jobbik)</i>	37
<i>Dr. Hiller István (MSZP)</i>	38
<i>Zakó László országgyűlési képviselő (Jobbik)</i>	40
<i>Dr. Szinger András (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület) válaszadása</i>	41
<i>Egyebek</i>	43

Napirendi javaslat

1. A zenei jogdíjak kezelésének áttekintése, különös figyelemmel az Artisjus működésére

Meghívott hozzászólók:

Dr. Bendzsel Miklós elnök (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala)

Victor Máté elnök (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)

Dr. Szinger András főigazgató (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)

Dr. Répássy Róbert igazságügyért felelős államtitkár (Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium)

Krucseiné Herter Anikó főigazgató (Nemzeti Kulturális Alap Igazgatósága)

Dr. Parragh László elnök (Magyar Kereskedelmi és Iparkamara)

Mátrai Gábor hírközlési elnökhelyettes (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság)

Dr. Böröcz István vezérigazgató (Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap)

Meghívottak:

Halász János kultúráért felelős államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

közös jogkezelő szervezetek képviselői

könnyűzenei szakmai szervezetek képviselői

vendéglátós szervezetek képviselői

FilmJUS képviselői

2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **L. Simon László** (Fidesz), a bizottság elnöke

Gulyás Dénes (Fidesz)
Dr. Gyimesi Endre (Fidesz)
Kiss Attila (Fidesz)
Dr. Kupper András (Fidesz)
Lukács László (Fidesz)
Menczer Erzsébet (Fidesz)
Németh Zoltán (Fidesz)
Szabó Csaba (Fidesz)
Karvalics Ottó (KDNP)
Dr. Hiller István (MSZP)
Novák Előd (Jobbik)
Pörzse Sándor (Jobbik)
Karácsony Gergely (független)
Dr. Vitányi Iván (független)

Helyettesítési megbízást adott

Gyutai Csaba (Fidesz) dr. Gyimesi Endrének (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Dr. Bendzsel Miklós elnök (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala)
Victor Máté elnök (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)
Dr. Szinger András főigazgató (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)
Krucsiné Herter Anikó főigazgató (Nemzeti Kulturális Alap Igazgatósága)
Dr. Böröcz István vezérigazgató (Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap)
Dr. Kiszely Katalin EU és nemzetközi igazságügyi együttműködésért felelős helyettes államtitkár (Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium)
Lányi Lajos elnök (Magyar Zenészbázis Egyesület)
Dr. Auer János, a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsának tagja
Kóvári Tibor ügyvezető igazgató (Cloud Casting Kft.)
Benkovics László alelnök (Falusi és Agroturizmus Országos Szövetsége)
Jeszenszky Zsolt (Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége Közös Jogkezelő Egyesület)
Holló Dóra (Balázs & Holló Ügyvédi Iroda)

Megjelentek

Dr. Tóth Péter Benjamin stratégiai és kommunikációs igazgató (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)
Dr. Filák Mária műsorengedélyezési főosztályvezető (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)
Kitzinger Dávid hangfelvétel-engedélyezési osztályvezető (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)
Tóth Zita főosztályvezető (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala, szerzői jogi főosztály)
Kabdebó György elnök (FilmJUS – Filmszerzők és Előállítók Szerzői Jogvédő Egyesülete)
Dr. Báthory Zoltán jogszabály-előkészítés koordinátor (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság)
Kálomista Zsuzsanna archívum- és tartalomkereskedelmi igazgató (Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap)
Dr. Kiss Zoltán jogi és igazgatási igazgató (Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap)
Hausenblasz Dóra művészeti főosztályvezető (Emberi Erőforrások Minisztériuma)
Boros Géza főosztályvezető-helyettes (Emberi Erőforrások Minisztériuma)
Dr. Hajagos Éva (Emberi Erőforrások Minisztériuma)
Dr. Gyimesi László elnök (Előadóművészi Jogvédő Iroda)
Dr. Tomori Pál igazgató (Előadóművészi Jogvédő Iroda)
Hollós Máté alelnök (Magyar Zenei Tanács)
Zsoldos Béla alelnök (Magyar Jazz Szövetség)
Dr. Menyhért Anna igazgató (Magyar Irodalmi Szerzői Jogvédő és Jogkezelő Egyesület)
Szűts László elnök (Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége Közös Jogkezelő Egyesület)
Szalay-Zala Andrea titkár (Falusi és Agroturizmus Országos Szövetsége)
Sárkány Győző (Hungart Vizuális Művészek Közös Jogkezelő Társasága Egyesület)
Aknay János (Hungart Vizuális Művészek Közös Jogkezelő Társasága Egyesület)
Vaskó Tünde elnökségi tag (Magyarországi Rendezvényszervezők és -szolgáltatók Szövetsége)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Nagy Zoltán, a bizottság tanácsadója

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 06 perc)

Elnöki bevezető

L. SIMON LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Mindenkit tisztelettel és szeretettel köszöntök a Kulturális és sajtóbizottság 2013. június 17-ei ülésén! Megállapítom, hogy a bizottság határozatképes. Köszöntöm a mai ülésen megjelent képviselőtársaimat, meghívott vendégeinket, a sajtó munkatársait és a hivatal dolgozóit!

Tisztelt Képviselőtársaim! Az előzetesen kiküldött napirendi sort mindenki megismerhette. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy van-e valakinek a kiküldött napirendi javaslattól eltérő vagy azt kiegészítő javaslata. Novák képviselő úr, parancsoljon!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagy örömmel tapasztaltam ezt a napirendi pontot, hiszen körülbelül úgy működik az Artisjus, mint állam az államban, elképesztő pénzeket játszva itt ki.

ELNÖK: Ezt majd elmondhatja a napirendnél.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Így van. Ezzel a részével tehát egyetérték, hogy ezzel foglalkozni kell, viszont van egy módosító javaslatom, még hozzá az, hogy az Országgyűlés tekintélyének megóvása érdekében az elnök úr által előzetesen javasolt meghívotti körből javaslom kihúzni azt, aki III/III-as spicli volt. Szerintem ne adjunk szót itt a rendszerváltás után egy olyan személynek, Böröcz Istvánról van szó, akinek itt van előttem a 6-os kartonja: Nádasy fedőnéven, anyagi érdekeltség alapján III/III-as ügynök.

ELNÖK: Képviselő úr, köszönöm szépen; hallottam a javaslatát.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Akkor legyen szíves szavazásra feltenni, hogy ezt húzzuk ki, hiszen ön a napirendi javaslatban megjelölte.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársam! Köszönöm szépen, értettük a javaslatát. Először is szeretném a következőkre felhívni a figyelmét. Az, hogy kit hívtunk meg, kit nem hívtunk meg, hogy kinek adunk szót meg kinek nem adunk szót, nem tárgya annak, hogy mi a napirendi sor, hogy milyen napirendet fogadunk el. Azt kérdeztem, hogy van-e képviselőtársaimnak a kiküldött napirendi sorral kapcsolatosan javaslata, és nem azt kérdeztem, hogy majd az 1. napirendi pont megtárgyalásánál van-e valakinek más javaslata, vagy van-e valakinek a napirendi ponthoz kapcsolódóan ügyrendi javaslata, úgyhogy az ön javaslata eleve nem a kérdésre vonatkozott.

Másodszor is: az, hogy kinek adok szót a bizottságban meg kinek nem, az én elnöki hatásköröm, úgyhogy kérem, hogy ezt szíveskedjék tiszteletben tartani. Nagyon szépen kérem képviselőtársamat, hogy most, amikor megint egy fontos és komoly kérdéstről fogunk beszélni – amelyet láthatólag nagyon széles körű szakmai érdeklődés övez –, ne verjük szét megint az ülést, és teremtsük meg annak a lehetőségét, hogy valóban a parlament méltóságához illően, megfelelő szakmai mederben tartsuk a vitát. Ebből a szempontból teljesen indifferens az, hogy az ön által minősített elnök úr a korábbi évtizedekben milyen személyes pályát futott be; a jelenlegi pozíciójánál fogva itt a helye, örülünk neki, hogy itt van, és természetesen meg fogjuk hallgatni vezérigazgató urat is.

A napirend elfogadása

Most felteszem szavazásra a napirendet. Aki elfogadja a napirendi sort, az kérem, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm. Ellene? *(Nincs jelentkező.)* Tartózkodik? *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy a bizottság 2 tartózkodással elfogadta a napirendi sort.

A zenei jogdíjak kezelésének áttekintése, különös figyelemmel az Artisjus működésére

Az 1. napirendi pontunk: a zenei jogdíjak kezelésének áttekintése, különös figyelemmel az Artisjus működésére.

Tisztelt Képviselőtársaim! Hagyományainknak, a gyakorlatnak és a Hárszabálynak megfelelően azt javaslom, hogy ennél a napirendi pontnál adjuk meg a szót meghívott vendégeinknek is, tehát a teremben helyet foglaló meghívott vendégeknek, szakértőknek és érdeklődőknek, akik a témában járatosak, adjunk megszólalási lehetőséget. Aki ezzel egyetért, az kérem, hogy kézfeltartással... *(Novák Előd: Bocsánat, ügyrendi javaslatom van.)* Ügyrendi javaslata van képviselő úrnak. Parancsoljon!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Bár az ön napirendi javaslata alatt, tehát a napirendi javaslat részeként szerepelnek a meghívottak, de ha ön úgy értelmezi, ahogy az előbb javasolta, hogy ez ügyrendi javaslat, hogy kinek adjunk szót, kinek ne adjunk szót, akkor engem nem győzött meg elnök úr. Fenntartom tehát az akkor ezek szerint ügyrendi javaslatomat az ön értelmezése szerint, miszerint III/III-as ügynöknek az Országgyűlésben, itt, a kulturális bizottság ülésén ne adjunk szót, ha már elvileg történt valamiféle rendszerváltás. Igenis, van ilyen felelősségünk szerintem, hogy üzenjünk, hogy nem tekintjük tárgyalópartnernek. Az MSZP kinyilvánította, hogy ők jobbikos javaslatokról nem akarnak szavazni; az is egy ügyrendi hozzáállás.

ELNÖK: Képviselő úr, megértettem; szavaztatok az ügyrendi javaslatáról. Jó?

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kérem, szavazzunk! Addig nincs értelme az ügyrendi javaslatáról szavazni, amíg nem szavaztunk arról, hogy a vendégek szót kaphatnak, tehát először is szavazzunk arról, hogy a meghívott vendégeink ma a parlament bizottsági ülésén szót kaphassanak. Aki ezzel egyetért, az kérem, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm. Megállapítom, hogy a bizottság ezt egyhangú szavazással elfogadta.

Most szavazzunk Novák képviselő úr ügyrendi javaslatáról. Aki egyetért azzal, hogy a meghívott vendégek közül egyvalakinek ne adjunk szót, az kérem, kézfeltartással jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm. Ellene? *(Szavazás.)* Köszönöm. Megállapítom, hogy a bizottság 2 igennel és 15 nemmel az ügyrendi javaslatot elutasította.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ennek megfelelően elkezdjük a vitát, elkezdjük a meghallgatást. Arra kérem meghívott vendégeinket, hogy az időkeretet betartva szíveskedjenek a napirendi pontunk tárgyában a véleményüket, álláspontjukat kifejteni, azt a bizottság tagjaival ismertetni, és utána a nem az asztalnál helyet foglaló, de szintén szakértő vendégeinknek is megadjuk a lehetőséget – ők ugyan nem előzetesen felkért hozzászólók –, hogy röviden ők is kifejhessék az álláspontjukat, ismertessék a gondolataikat a bizottsággal.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Vendégeink! A felkért hozzászólók listája igen széles körű. Nincsen a bizottsági munkának időben korlátja, de jelzem, hogy 13 órakor plenáris ülést kezdünk, tehát jó lenne, ha három óra alatt le tudnánk zárni a bizottsági ülésünket, ezért mindenkit önmérsékletre kérek. Miután mindenkit végighallgattunk, és miután a szakmai szervezetek tagjai, az érintett kollégák elmondták az egyéb

hozzászólásaikat, egy körben lehetőséget adok képviselőtársaimnak a véleményük vagy a kérdéseik megfogalmazására, hogy utána a jelenlévő vendégeink azokra tudjanak még viszonzválaszt adni.

Ha megengedik, akkor nem szólítanám a vendégeket, hanem őket kérném, hogy jelezzék, melyikük kívánja kezdeni. Arra kérem a vendégeket és mindenkit, aki hozzá fog szólni – képviselőtársaimon kívül –, hogy szíveskedjenek a jegyzőkönyv számára a nevüket és az általuk képviselt vagy vezetett szervezetet megjelölni. Parancsoljanak! *(Jelzésre:)* Bendzsel elnök úr kezdi. Parancsoljon, elnök úr!

Hozzászólások a meghívottak részéről

Dr. Bendzsel Miklós (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala)

DR. BENDZSEL MIKLÓS elnök (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala): Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! A napirendi pont pontos címe „A zenei jogdíjak kezelésének áttekintése, különös figyelemmel az Artisjus működésére”. Engedjék meg, hogy a mintegy 10-12 perces összefoglalómat egyrészt egy kiosztandó anyaggal támasszam alá, másrészt előrebocsátom, hogy a használt adatokat mind a 2012-es, ellenőrzést már nyert, ellenben felülvizsgálatot és törvényességi felügyeleti értékelést meg nem kapott éves adatok alapján fogom bemutatni.

A közös jogkezelés háttéréről dióhéjban talán fontos annyit bevezetőül önökkel megosztanom, hogy több mint 120 éves európai alkotmányos gyakorlata van annak, hogy az alkotók, szerzők ellenszolgáltatásban részesüljenek alkotómunkájuk felhasználásáért, és ennek érdekében magánjogi, egyesületi szerveződésben léphessenek fel kulturális alkotásaik hasznosítása kapcsán az őket megillető jogdíjak összegyűjtéséért, illetve azok újraelosztásáért. A művek tömeges felhasználása esetén a magyar piac mértékére nézve előrebocsátok annyit, hogy regisztrált 40 ezer zenemű, éves 10 ezres új regisztrált zenemű, 10 ezer bejegyzett, kisjogos igényt érvényesítő magyar zeneszerző és alkotó jellemzi a magyar piacot. Ezek a számok azt vetítik előre, hogy képviseleti elven, megbízotti piaci modellben működhet az a feltevés és az a feladatmegoldás, hogy a bárhol, bármikor előadott kulturális alkotásért járó szerzői jogdíjhoz hozzájusson – a felhasználás arányában – az azt alkotó.

Ugyancsak kimunkált elv, hogy ezt szabad piacgazdaságokban nem állami szervek valósítják meg, hanem szerzői jogi jogosultak önszerveződésén alapuló szervezetek. Magyarországon ezt a Szerzői Jogvédő Hivaltól újra magánjogi keretek közé helyezett közös jogkezelést 1996-tól az Artisjusra – röviden hívom így, nem a teljes nevét mondom – bízza. A jogosultak által megállapított felosztási szabályzat az egyesületi önrendelkezés keretén belül születik meg. Azért azonban, mert az állam ezt a „várományt” szeretné átvilágítani az arányos elveket és a dichotóm piaci helyzetet látva – hogy tudniillik vannak alkotók, akiknek érdekük az, hogy minél több ellentételezéshez jussanak, és vannak felhasználók, akik pedig szeretnék ezt relatíve piackonform és arányos, semmiképpen nem túlterjedő díjakkal megfizetni –, ezért az állam, nevezetesen a magyar kormány miniszteri ellenjegyzéshez köti ezeknek a felosztási szabályzatoknak a jóváhagyását. Ezt a miniszteri ellenjegyzést évente a pénzügyi évre előre kell kihirdetni, ami szabályszerűen, rendezetten történik Magyarországon.

Az egyesületként bírósági, ezt követően jogkezelőként hatósági nyilvántartásba vett szervezetek száma ma Magyarországon 9, és ezek közül a legnagyobb az Artisjus. Évente összesen 14-15 milliárd forintnyi jogdíjösszeget szednek be. A legnagyobb szervezet eljár a zenei piacon két megbízotti kör, az előadóművészek Előadóművészi Jogvédő Irodája – szintén egyesületi forma immár –, illetve a MAHASZ, javára is, amely a magyar hangfelvétel-készítő piaci szektor jogvédő egyesülete, és a 2012. évben belföldről 13,7 milliárd forintot, külföldről pedig 240 millió forintnyi jogdíjat érkeztetett.

Ezeknek a szervezeteknek a kezelési költsége kritikus pont. Mielőtt rátérek az elmúlt két és fél évben a kormányzat által elvégzett munkára és az ezen a területen közösen, a közös jogkezelő szervezetekkel kivívott eredményekre, itt jegyzem meg, hogy a piac monitorozása, a jogdíjigények adminisztrációja, a külfölddel való kapcsolattartás – ami az Artisjus esetében több mint 90 országot jelent –, illetve a visszaosztás mechanizmusa párosul a nem adó módjára beszedett, ellenben a polgári jogi követelések talaján álló olyan típusú összegyűjtési, összegereblyézési munkával, amelyet – erről majd bizonyára beszél az Artisjus képviselője – tizennégy magyarországi régióban úgymond terepmunkával valósítanak meg. Ennek dacára – még mindig a működési, kezelési költségekről beszélek – észlelt a kormányzat olyan káros jelenségeket, amelyek túlhazbó és aránytalan jelenségeire mindjárt kitérek.

Ezeket a 2012. évre sikerült az őket megillető keretek közé visszajuttatni. A huszonegynéhány, kivételesen 26-27 százalékos működtetési, kezelésiköltség-arányt szignifikánsan sikerült a halmozódásoktól megtisztítva 20 százalék alá, az európai átlagra és az az alatti szintre lenyomtatni a közös jogkezelőkkel. Ez az Artisjus esetében az ehóval és a mások számára végzett munka költségeivel bruttószítva 21,44 százalékos, de ezeket a halmozódásokat kivéve és az ehót ebből elvonva 17,9 százalékos a múlt évre az Artisjus kezelésiköltség-hányada. Ez az európai jogkezelő szervezetek átlagához képest nem egész 1 százalékkal kevesebb; ott 18,7 százalékot ismertünk meg a legutolsó, nemzetközileg elérhető adatok alapján, a hasonló regionális közép-kelet-európai szervezetek átlagos kezelési költsége pedig csaknem 21 százalék. Az Artisjus kezelési költsége tehát összességében 2,99 milliárd forint. A kiosztott anyagok mutatják ennek jövedelmi, bevételi oldali, ráfordítási és továbbosztási sémáját önök számára, amelynek az ismertetésétől most az időkímélés okán azért tekintek el, mert csak a főüzeneteket szeretném megfogalmazni, de a kérdésekre természetesen szerintem úgy az érintettek, mint jómagunk pontos és kimerítő választ igyekszünk adni. Az Artisjus bevételének legnagyobb része a nyilvános eladási jogdíjnémből származik, ami a vendéglátók, a kereskedők és a koncertszervezők által fizetett jogdíjakat jelenti, amelynek a tárgyévben beszedett mértéke tavaly 5,1 milliárd forint volt. Ennek megközelítőleg hatodát az Előadóművészi Jogvédő Iroda Egyesület és a Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége Közös Jogkezelő Egyesülete kapta meg. A jogdíjnémben a legmagasabb a jogdíjtartozások mértéke is, tehát ismétlem, a vendéglátók, kereskedők, koncertszervezők szektora mindösszesen egy éves bevételnél többel, 6,5 milliárd forinttal tartozik szignalizáltan a közös jogkezelő szervezet felé.

Milyen transzparenciát és hatékonyságnövelést jelentő intézkedéseket vezettünk be az elmúlt két és fél, három esztendőben? A kulturális tárcától a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala 2011. január 1-jétől átvette a felügyeletet, annak érdekében, hogy szabatos kapacitással, szakmai ismerettel, törvényességi felügyeleti szigorral és ugyanakkor a jó gazda gondosságával próbálja ezt a szektort abba a versenyképes, áramvonalas állapotba hozni, amely az előbb már emlegetett túlkapasokat, illetve esetenként turpisságokat is képes visszaszorítani és megszüntetni. A közös jogkezelésre vonatkozó tételes szabályozási rész, ahol a felügyeletet ellátó SZTNH fogakat és körmöket is kapott ahhoz, hogy ezt a funkciót betöltse, 2012. január 1-jétől vált elérhetővé. Mik ezek az eszközök? Nyilatkozattételre való felhívás, adatszolgáltatás, iratbemutatás, szakértő bevonása, bírság kiszabása, ügyészség megkeresése, helyszíni ellenőrzés alkalmazása és köteles részvétel az egyébként autonóm jogkezelő szervezet legfőbb szervének ülésén. Az SZTNH a hatáskör gyakorlásában mindösszesen csaknem 40 felügyeleti eljárást indított az elmúlt két esztendőben – mármint 2011-ben és 2012-ben –, a nyilvántartási eljárások száma 50 volt, az ügyészséget egy tételes esetben kerestük meg, szakértői kirendelésre is sor került, és 28 ügydöntő testületi ülést, illetve döntéshozatalt monitoroztunk személyesen az elmúlt időszakban.

Mit értünk el? Egységes, új számviteli és gazdálkodási követelményeket vezettettünk be, és bármilyen meghökkentő, ez a fellépés vezetett oda először Magyarország – korábban

Magyar Köztársaság – történetében, hogy a beszámoló eredménykimutatásának részletes továbbtagolása érdekében kettős könyvelésre legyenek kötelezve a közös jogkezelő egyesületek. Emellett a szociális és kulturális célú levonásoknak a gyakorlata – és itt elérkeztem ahhoz a ponthoz, amelyet már kétszer kemény szóval illettem – is átvilágításra került, ezt szigorú korlátok közé helyeztük. A kulturális célú támogatások szétosztása kilenc közös jogkezelő szervezet esetében eseti, eltéréseket mutató és arányaiban diszfunkcionális, célzotti körében fókuszált, némely esetben kárhóztathatóan szűken, némely esetben kárhóztatható jogcímen történő kifizetéseket jelentett. Ma a hatályos szabályok alapján a felosztható jogdíjak 10 százaléka fordítható mindösszesen támogatásra, amelynek hét tizede kötelezően kulturális célra fordítandó, a fel nem oszthatóak negyedére vonatkozik ugyanez, és a kulturális támogatások kanalizálása a Nemzeti Kulturális Alapon keresztül egy transzparens, dedikált ideiglenes kollégium munkája keretében valósulhat meg.

Miért mondtam azt, hogy szűk körben bizonyos anomáliákat – amelyeket az ország ugyanakkor jól érzett – kellett detektálnunk az elmúlt két és fél évben? Azért, mert képzeljék el, hogy azok után, hogy bevezettük e szigorító lépéseket, van olyan jogkezelő, amelynél egyhatodára csökkent ezzel a piacilag normázott átlaggal a közvetlen támogatások köre, tehát azelőtt hatszoros volt ehhez képest. Ezért a felhasználásarányos egyéni jogdíjak mintegy sérelmére még olyan kedvező és szociálisan vagy kulturálisan támogatható célok alapján is, de egy szűk körű döntéshozatali mechanizmus allokált esetenként olyan szociális célokra az Előadóművészi Jogvédő Iroda esetében például összegeket, amelyeknek a gyakorlatával fellépésünknek köszönhetően szakított ez a testület, és önmagát is, az egyesületi formát is transzparens viszonyok közé helyezte. Az Artisjus 2011-2012 között 11 százalékkal, 674 millióról 601 millióra csökkentette a szociális és kulturális támogatásainak összegét. A legnagyobb befizetője volt az NKA-t illető összegeknek, amelyek félévente utalódnak át. Örömmel osztom meg önökkel, hogy 571 millió forint került két hullámban – tavaly novemberben, illetve idén március-áprilisban – az NKA számlájára. Május 16-án az NKA ideiglenes kollégiuma tizennégy ügykörben meghirdette az első széria pályázatát mintegy 290 millió forint erejéig; ennek részleteiről nyilvánvalóan majd az alap igazgatósága tud önöknek adatokkal szolgálni.

Ígértem – rövid leszek a záró részben –, hogy az egyéb szigorító és áramvonalasító, transzparenciát és hatékonyságot fokozó lépésekről is beszámolok. A díjszabás jóváhagyásával kapcsolatos eljárás pontosításáról tartozok néhány szót szólni. A felhasználók szélesebb körének kötelező bevonását valósítottuk meg: leszállítottuk 5 százalékra a szektorális piacon való jelenlétnek azt a kvótaszintjét, ami fölött mindenkit kötelezően meg kell hallgatni, és meg kell kérdeznie úgy a jogkezelő szervezetnek, mint az előkészítést törvényi bázison végző hivatalomnak, amely véleményeket az igazságügyi miniszternek a kulturális miniszter véleményének meghallgatása és bevonása után ugyancsak mérlegelnie kell. Garanciális elemeket építettünk be. Kormánydöntés kell az olyan díjszabáshoz, amely a fogyasztói árindexet meghaladó mértékű jogdíjmelést irányozna elő – ezt a jelenséget elkerültük az elmúlt időszakban –, és a fizetésre kötelezett felhasználók körének bővítő intézkedése, tehát új jogdíjfajta vagy új célcsoport definiálása sem jöhet létre kormányzati megerősítés és jóváhagyás nélkül.

Hat jelentős felhasználó és hét felhasználói érdekképviseleti szerv vett részt az utolsó őszi 2013-ban az ilyen jogdíjközleményeknek a vitájában. Elmondható, hogy sikeres közvetítést sikerült végrehajtanunk két, forrponton és még ma is az asztalon lévő témakörben: ezek a szálláshelyeket érintő díjak és felhasználási feltételek, amelyek egyébként éppen a mai témával, a gépzenével kapcsolatos jogdíjakkal kapcsolatosan kerültek a vita középpontjába. Egy olyan új rezsimet sikerült bevezetni 2013-tól, amely a KSH szállodai kihasználtsággal és teljesítőképességgel kapcsolatos havi adatszolgáltatásán alapul, erre a gyorsstájékoztatóra épül, és lényegében a tényleges felhasználással arányban megszabott díjkötelezettséget tud előírni.

A régi kulcsok normázása az újakra azzal járt, hogy több szállodakategóriánál jelentős mértékű, 25-50 százalékos díjcsökkentést vezettünk be. Azért fogalmazok így, mert ehhez miniszteri ellenjegyzés kell, tehát a kormányzat igenje nélkül ez nem tud megvalósulni. Ez részleteiben annyit jelent, hogy 25-40 százalékkal csökkent az egy-, kettő- és háromcsillagos besorolású helyeknek az ilyen terhe, másfelől viszont azt kell hozzátennem, hogy mintegy 25 százalékkal nőtt az ötcillagosokénak a terhe. A jogkezelők átláthatóságát, monitorozását segíti, hogy az SZTNH közhiteles nyilvántartást vezet, és ezt elektronikusan, naprakészen nyilvántartja, és minden, a törvényességi felügyelettel kapcsolatos minden beszámoló dokumentumot és riportot önök ott olvashatnak. Ezt egy saját fajú egyesületenkénti nyilvántartás ugyancsak felkínálja, de az együttlátási képesség nyilván fokozza a transzparenciát.

Végezetül azt kell mondanom, hogy első ízben idén a számviteli és gazdálkodási követelmények betartásának ellenőrzésére is jogkört kapott a hivatalom, amelyet a május-júniusban beérkezett 2012-es beszámolók kapcsán van módunk a következő hat hétben érvényesíteni. A határidő május, illetve június a benyújtásra, ezért augusztus közepére tudjuk ezt elkészíteni, és írásos vagy szóbeli tájékoztatást az eddigi intézkedések eredményeiről nyilvánvalóan készséggel és akár automatikusan is a tisztelt bizottság számára biztosítunk, és ugyancsak igaz ez bármelyik képviselő úr vagy úrhölgy egyéni tudakozódására. Szeretném itt is megköszönni a kulturális tárcának, az NKA-nak szakpolitikai okokból és a KIM-nek igazgatásilag és a kormányzati jogkörökkel kapcsolatos együttműködésben tanúsított segítőkészségét. Úgy ítélem meg, hogy a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala – akarategységben a közös jogkezelő szervezetekkel – olyan rendszert vezetett be, amely pillanatnyilag az európai átláthatósági normákat meglehetősen sok ponton felülmúlja, más tekintetben meg nem marad el azoktól. Köszönöm a figyelmet. Minden kérdésre készséggel megpróbálunk választ adni.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Képviselőtársaimat tájékoztatom arról, hogy az elnök úrék által készített anyagot most papíron kiosztottuk, de át fogjuk küldeni elektronikusan is. Nem mondtam el a bevezetőmben, de az Országgyűlés Képviselői Információs Szolgálat is készített képviselőtársaim számára a mai alkalomra egy háttéranyagot „Közös jogkezelés 2013” címmel, amelyet elektronikusan a hétfőn minden képviselő számára elküldtük, valamint az Artisjus által előzetesen megküldött anyagokat is megkapta minden képviselő időben. Köszönöm szépen még egyszer, elnök úr.

Csak egy pillanatra kérdezek vissza, hogy akkor jól értettem-e, hogy az Artisjus 21,4 százalékos kezelési költsége nagyjából az európai számokkal összehangban van, tehát hogy Európában is nagyjából ennyi pénzt fordítanak önmagukra a közös jogkezelő szervezetek.

DR. BENDZSEL MIKLÓS elnök (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala): Így van, illetve a beszédési és elosztási mechanizmusra; itt annak a költségei a legnagyobbak. Az „önmaguk” nyilvánvalóan az alkalmazott állandó létszámot, illetve a területi képviseleti létszámot jelenti, de erről nyilvánvalóan Szinger András főigazgató úr és Victor Máté hivatottak részletesebb választ adni. Ismerem az adatokat, csak nem akarom elvenni a kenyérüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ki a következő hozzászóló? *(Jelzésre:)* Elnök úr, parancsoljon!

Victor Máté (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)

VICTOR MÁTÉ elnök (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület): Victor Máté vagyok, az Artisjus Egyesület elnöke. A napirendi pont címéből nem igazán derült ki számomra, úgyhogy nem tudom, de bármi legyen is az oka annak, hogy ez a téma most itt a tisztelt bizottság napirendjén szerepel, örülök neki. Köszönöm a lehetőséget, hogy az alkotóművészek nevében szólhatok pár szót arról, hogy nekünk, alkotóknak mit jelent a jogdíj, és mit jelent az Artisjus, miért is hoztuk létre mi, elődeim már 1907-ben azt a szervezetet, amelynek folytatólagos jogutódja jelenleg az Artisjus. Azért is örülök, mert azt tapasztalom, hogy a szerzői jogdíjról és a közös jogkezelésről nagyon zavaros képek terjednek még tájékozottnak számító, felelős posztot betöltő emberek fejében is, és a közvélekedésben is óriási a köd, amit jó volna minél előbb eloszlatni, és a tájékoztatlanságból eredő fölösleges viták keletkezését megelőzni. Az Artisjusról kialakult közvélekedésben jellemzően még mindig nyoma van annak a képnek, amely az elmúlt, úgynevezett átkos 40 év maradványa. Szeretnénk most már túllépni ezen, és szeretnénk, ha minél többen tudomásul vennék, hogy ez most már nem az az állami költségvetési szerv, hivatal, hanem a rendszerváltás után, visszatársadalmasítva, ismét a szerzők önkéntes szövetezése, tehát ez egy autonóm egyesület.

Hogy erre miért volt szükség? Érdeemes egy kicsit ennek a történetét is megnézni, mindenesetre én egy közhelynek számító kanyarral közelíteném meg az első fontos pontot. A jogdíj nem adó; a jogdíj az alkotónak a bére. Alkotások, művek csak úgy maguktól nem születnek; azt valaki tehetséggel, tudással, szorgalommal, munka- és időráfordítással megteremti, megalkotja. Amíg ezt végzi, addig ő egy fillért nem kap senkitől, és valójában csak akkor kaphat, ha az alkotását majd sikerül valahogy közzé tennie, forgalmaznia, és az majd valakinek annyira tetszik, hogy hajlandó pénzt is áldozni annak az élvezetére. Akkor ebből a pénzből megteremtődhet az alkotó munkabére esetleg évek múlva, közvetve, de abból a pénzből is csak akkor, ha a szerzett bevételből az őt illető rész valahogy eljut az alkotóhoz, mert természetesen nem fog mindenki rohángászni, hogy keresse a szerzőt, azért, hogy fizessen neki valami százalékot. Ez tehát az őket megillető jövedelem. Amikor elődeink 1907-ben megalapították – akkor még szövetkezetnek nevezték azt az egyesületet, amely a közös jogkezelő első szervezet Magyarországon –, akkor ők is ezzel a céllal alakították meg, hogy ha a műveiket bárhol eljuttatják, és abból bárkinek bármi haszna származik, abból nekik részesedés járjon. Természetesen nem választhatták azt az utat, hogy majd egyenként végigjárják az összes vendéglőt, és levacsorázzák az összes operettslágert. Bár Kacsóh Pongrácéknak voltak ezzel kapcsolatban érdekes próbálkozásai, de csak úgy heccből, és ekörül nagyon szép anekdoták terjednek, de ez járhatatlan út volt. Össze kellett fogniuk, valakit meg kellett bízniuk közösen, hogy a nevükben járjon el mindenhol. A szövetkezet ezt tette; megbízott három-négy jogászt és ügyintézőt, azok eljártak a nevükben, és begyűjtötték a járandóságot, elsősorban a vendéglősöknél, mert ez az 1900-as évek elején történt, amikor a zene terjedése még kizárólag élőzenét jelentett, kottában lehetett a műveket terjeszteni, tehát a bevétel elsősorban a vendéglőkben keletkezett. Összefogtak, csináltak egy szövetkezetet, és a megbízottjuk eljárásának köszönhetően már az 1910-es években egész szépen kezdtek csordogálni a jogdíjak, ami már akkor az alkotóművészet feltételeinek jelentős javulásához vezetett.

Ettől a modelltől tulajdonképpen az Artisjus ma sem tér el: a szerzőket alkotó egyesület működteti a saját munkaszervezetét, amely a műveiket nyilvántartja, a felhasználásukat figyelemmel kíséri, ellenőrzi, a járandóságokat behajtja, a bevételt pedig teljes egészében a szerzők közt osztja fel, tehát itt nincs olyan, hogy a szervezet magára költ pénzt. Amit magára költ, azt a költséget mi pontosan ellenőrizzük, mert végül is a mi munkaszervezetünkről van szó, és egyáltalán a működés feltételeit az egyesület választott testületei határozzák meg és ellenőrzik, és természetesen a működés költségeit is maguk a

szerzők állják a jogdíjbevételeknek egy bizonyos százalékából. Ennél kisebb jutalékért nem hiszem, hogy bárki, akár egy hangversenyrendező ügynök szervez hangversenyeket bárkinek: 20 százalék alatt vagyunk a költségekben.

A nagy különbség azért az akkorihoz képest az, ami a különbség a vendéglőben muzsikáló cigány és a ma minket körülvevő hihetetlen mennyiségű zene között. Nagyjából több milliószorosára növekedett a zenefelhasználás ez alatt a száz év alatt – rádió, majd televízió, aztán a hanghordozók, hanglemez, majd kazetta, CD, digitális hordozók, internet –, hihetetlenül megszorodott a felhasználási lehetőségek száma. Egész ipari és kereskedelmi hálózatok és vállalkozások ezrei alapultak arra, hogy zenét felhasználjanak, amelyek kifejezetten azzal a céllal működnek, hogy a zenéből valamilyen hasznot termeljenek, legalábbis a haszontermeléshez zenét is használjanak járulékosan. Ezek üzleti vállalkozások, és profitszerzés, haszonszerzés a céljuk, tehát semmi meglepő nincs abban, hogy az ő igyekezetük elsősorban például arra irányul, hogy a forgalmazott termék beszerzési árát minél lejjebb szorítsák, magyarul olcsón jussanak hozzá, és esetleg drágábban adják, tehát ha a szerzőknek, előadóknak kevesebbet fizetnek, akkor nekik nagyobb a hasznuk. Ez egy természetes törekvés részükről, ezt én tudomásul veszem. Ezzel szemben minket egyrészt a törvény elvileg véd, tehát elismeri a mi jogainkat, de a napi gyakorlatban, a napi tevékenységben, a napi problémáinkat minket ezzel a nagy kereskedelmi lobbival és nagy nyomulással szemben csak az Artisjus véd, csak a mi magunk összefogásával, a mi magunk szervezetével tudunk ez ellen védekezni, tehát nagyon fontos, hogy az anyagi érdekeinket az Artisjus képviselje.

A másik, amit már Bendzsel elnök úr is említett, hogy a zene nem ismer határokat. A világon hasonló módon szerveződött szerzői társaságok már a múlt század elején kezdtek szervezkedni, és aztán egymással kölcsönös képviseleti szerződéseket kötöttek, amelyek alapján egymás javára begyűjtötték és továbbították a partnerszágban élő alkotók járandóságait. 1926-tól egy nemzetközi konföderációba szervezkedve – amit betűnevéen CISAC-nak nevezünk – ezt most már világszerte összehangoltan végzik. Ehhez már a '20-as években csatlakozott a magyar szerzői társaság, akkor még szövetség, olyan sikerrel, hogy 1930-ban már a nemzetközi társaság alelnökévé választották az akkori elnökünket, Huszka Jenőt, aki egészen a második világháborúig be is töltötte ezt a posztot, és az ötödik kongresszust 1930-ban már Budapesten rendezték, tehát a magyar szerzői társaság tekintélye nemzetközileg már akkor megalapozódott, és némi büszkeséggel mondhatom, hogy ez a tekintély ma is fényes. Ennek a nemzetközi konföderációnak a kelet-európai és közép-ázsiai régióját koordináló irodája itt működik Budapesten, az Artisjus székházában, és éppen egy jó hete tértünk haza Washingtonból főigazgató úrral, ahol a nemzetközi kongresszuson a vezetőségbe a legtöbb szavazattal az Artisjus képviselőjét választották be ismét. Az, hogy mi nemzetközi szervezetekben benne vagyunk, természetesen kötelezettségünk is némileg, mindenesetre pillanatnyilag a világ 92 szerzői társaságával állunk képviseleti szerződéses viszonyban, ami – ne feledjük – azt is jelenti, hogy az Artisjus által begyűjtött jogdíjaknak körülbelül a fele a külföldi partnereinket illeti. A tőlük érkezett pénz ezt nem egyenlíti ki, ezt meg sem közelíti, hiszen a jogdíjak döntő hányada popzenei felhasználásból származik, amiben mi inkább importőrök, mint exportőrök vagyunk, de a rádiókra meghatározott hazai kvóta remélhetőleg ezen az arányon azért némileg módosítani fog a javunkra, amit magyar szerző kollégáim nevében ez alkalommal is köszönettel nyugtázok a törvényhozóknak.

Engedjék meg, hogy alkotóművészként valami személyessel fejezzem be. Azontúl, hogy sok száz kollégámhoz hasonlóan szerzői jövedelemre csak e szervezet segítségével tudok szert tenni, azért is vagyok elkötelezett Artisjus-hívő – és tudom, hogy sokan vagyunk hasonlóan –, mert ez a szervezet az első pillanattól fogva, azaz már több mint száz éve egy szakmai, hivatásbeli közösségként működik. Mint egy tisztas céhnél, az egymás iránti szolidaritás, a szakmánk múltjáért, jelenéért és jövőjéért érzett felelősség mindvégig jelen volt

és van e szervezetben. 1907-ben, alakuló ülésen ott ült egymás mellett Huszka Jenő, Bartók Béla és Zerkovitz Béla, tehát nem volt egy arisztokratikus szervezet, és nem voltak már akkor műfaji elhatárolódások és külön csoportok. Elődeink már 1912-ben létrehoztak egy szövetkezeti nyugdíj- és segélyalapot, amely több ingatlannal rendelkezett Budapesten, amely a pénzromlást megelőzendő került a nyugdíjalap birtokába. Sokan ismerhetik az egyiket, ez a Báthory utca 10. számú ház, ahol sok kulturális intézmény működött az utóbbi időben. Például a Zeneszerzők Szövetkezetének a nyugdíjalapjáé volt ez az ingatlan, amelyet 1952-ben egy Rákosi-rendelettel persze megszüntettek, és beolvasztották a művészeti alapba, de a rendszerváltás után, amint lehetőség nyílt rá, az Artisjus ismét révbe hozta az önkéntes nyugdíjpénztárát, ami ma kitűnően működik. Hasonlóan áldoznak a szerzők a jogdíjuk százalékaival közösségi kulturális célokra is, művek megszületését és megszólalását támogatva. Ez az a bizonyos összeg, amiről elnök úr imént már szót ejtett, amit az NKA átadásával fordítunk ezekre a célokra. Az Artisjus évente szakmai elismerésben részesíti a kiemelkedő szerzői teljesítményeket, és a legsikeresebb kortárs zenei produkciók résztvevőit. Ez az Artisjus-díj, ami ma az egyik legrangosabb, tisztán szakmai kitüntetés, amit mindenki büszkén feltüntet életrajzában. Én se mondhatok mást, minthogy a legutóbbi Artisjus díjkiosztó gálán az ünnepség egyik kitüntetettje, Németh Lojzi – nem Gábor, hanem a testvére, Bikini-együttes – kitüntetése átvételekor azt mondta, hogy jó érzés egy ilyen közösséghez tartozni. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. A következő hozzászólónk? *(Jelzésre:)* Parancsoljon, vezérigazgató úr!

Dr. Böröcz István (Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap)

DR. BÖRÖCZ ISTVÁN vezérigazgató (Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Tisztelt Bizottság! Engedtesse meg, hogy mindössze egy fél mondat erejéig visszatérjek az előadásom megkezdése előtt a napirendi pontot megelőző ügyrendi javaslatra, és e helyütt is – mint ahogy azt korábban is megtettem – határozottan cáfoljam Novák képviselő úr vélekedését, amit itt a bizottságban is megosztott.

Most pedig rátérek az előadásomra. Egy picit tágabb dimenzióba szeretném helyezni a jogkezelés kérdését. Ez egy nagyon összetett, bonyolult feladat az MTVA életében, de még mielőtt a részletekbe kezdenék, jelezném, hogy meghívtam két kollégámat, akik a témának kifejezetten a szakértői, akik itt ülnek mögöttem: Kálomista Zsuzsanna, az MTVA Archivum- és Tartalomkereskedelmi Igazgatóságának az igazgatója és dr. Kiss Zoltán, a jogi igazgatóságunk vezetője, aki egyébként közelebbről a szerzői jogi kérdésekkel is szakértőként foglalkozik. Az MTVA ezen a bonyolult jogi területen, a jogkezelések, jogdíjak kezelésének területén kettős minőségben van jelen: egyrészt gyártóként, előállítóként önmaga is szerzői jogi jogosultként van jelen a piacon, másrészt pedig felhasználóként is értelemszerűen. 2011. január 1-jével az új médiatörvénynek megfelelően az archívumok, a korábban a közszolgálati mediaszolgáltatók archívumai egy kézbe kerültek, az MTVA kezébe, így a Magyar Televízió, a Duna Televízió, a Magyar Távirati Iroda és a Magyar Rádió teljes archívuma az MTVA tulajdonába került, az MTVA a tulajdonosi joggyakorló.

Talán érdemes említeni néhány számot, hogy milyen nagyságrendről beszélünk. Kifejezetten a televíziós egyesített archívumban több mint 455 ezer hordozó van, a rádióarchívum hanganyagainak száma több mint 800 ezer, tehát rendkívül komoly ez a mennyiség, és nyilván felbecsülhetetlen az értéke. A 2011. január 1-jei állapotra visszatérve egy ellentmondásos, zavaros, rendezetlen helyzetet örököltünk; a különböző közös jogkezelőkkel nem voltak rendezettek a szerződések, komoly díjhátralékok jellemezték a rendszert. Ebben az időszakban arra törekedtünk, a fő célkitűzésünk az volt, hogy a közös

jogkezelő szervezetekkel a kisjogok érvényesítése területén olyan, lehetőleg hosszú távú megállapodásokat kössünk, ami kiszámítható, kalkulálható a közös jogkezelők számára is. Ezeket a szerződéseket 2011-2012 során megkötöttük; nemcsak az Artisjus-szal, hanem a MAHASZ-szal, a FilmJUS-szal, az Előadóművészi Jogvédő Irodával és a Hungarttal is szerződéses kapcsolatban vagyunk. Mára elmondható – gondolom, hogy ezt a mellettem ülő urak is megerősítik –, hogy a közös jogkezelő szervezetekkel korrekt és jól működő kapcsolatot ápolunk.

Az Artisjus-szal kapcsolatosan szeretnék még néhány szerződéstípusra rámutatni, hisz különböző jellegű szerződéseink, együttműködéseink vannak az Artisjus-szal. A legfontosabb maga a sugárzási szerződés, ami a szöveges és szöveg nélküli zeneművek és irodalmi művek kisjogos hasznosítását teszi lehetővé az M1, M2, Duna, Duna World tévécsatornákon, továbbá a Bartók Rádió, a Petőfi Rádió, a Kossuth, a Dankó és a Duna World Rádió műsoraiban. Ennek keretében az Artisjus jogosít bennünket minden olyan zenei mű rögzítésére, sugárzására, ismétlésére, továbbá az eredeti sugárzással egyidejűleg a nyilvánossághoz történő közvetítésre, amely nem színpadra szánt alkotás, tehát ez egy kifejezetten hosszú távú szerződés. A must-carry-szerződésben gyakorlatilag a médiatörvény alapján a továbbközvetítési jogokról van szó, és ezeket a továbbközvetítésekért járó díjakat a szerzői jogi törvény értelmében nem a kábelüzemeltetők, hanem az MTVA fizeti meg a jogkezelőknek. A must-carry tekintetében minden évben külön szerződünk az Artisjus-szal. Aztán vannak az egyéb zenei jogosítások: CD- és DVD-kiadással is foglalkozik az MTVA. Itt részben a saját archív anyagaira, részben pedig a közelmúltbeli alkotásokra gondolunk: ilyenek például a „Szimfonik Live” CD-k vagy éppen a „Dal 2013” kiadványa az MTVA-nak, amelyben az Eurovíziós Dalfesztivál magyarországi előválogatójába bekerült dalokról van szó. Ezekben az esetekben az Artisjus-szal egyeztetünk, egyedi szerződést kötünk, mert erre nem terjed ki a sugárzási szerződés. A következő a nyilvános előadások, koncertek rögzítése; erre sem terjed ki a sugárzási megállapodás. Itt az Artisjustól tudunk engedélyt szerezni, és minden egyes esetben külön állapodunk meg ezen előadásoknál. Ahol egy picit talán önkritikusak lehetünk, az pedig az, hogy az interaktív internetes felhasználás tekintetében nem tudtunk még igazán zöldágra vergődni; remélem, hogy valamikor a közeljövőben ezen a területen is fogunk tudni szerződni az Artisjus-szal. Általában is elmondható, hogy szoros, szinte mindennapi kapcsolatban vagyunk nemcsak az Artisjus-szal, hanem a többi közös jogkezelő szervezettel is. Az adatszolgáltatásaink rendkívül pontosak; a bemutatás során említett Archívum és Tartalomkereskedelmi Igazgatóság tartja nyilván a különböző adatokat, és az adatszolgáltatások tekintetében különösebb kritika nem érheti a tevékenységünket.

Talán a legvégén megemlíthetem, hogy az MTVA a mindenkori következő évi, közös jogkezelők által kiadott jogdíjközleménye kapcsán zajló véleményeztetési eljárásban is intenzíven részt szokott venni. Itt lehetőséget kapunk arra, hogy a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához nyújtsunk be esetleges észrevételeket, módosító javaslatokat, és nyilvánvalóan ezzel élni is szoktunk. Még a végén talán annyit megemlítek, hogy a hazai, a magyarországi közös jogkezelő szervezeteknek éves szinten kifizetett jogdíjak összege százmilliós nagyságrendű, tehát több százmillió forintról beszélünk. Ebben nyilvánvalóan nincsen benne a külföldön történő jogvásárlások rendkívül komoly összege, de az már egy egészen más téma lenne, a sport és a filmjogok világa. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, vezérigazgató úr. Ki kíván még hozzászólni? *(Dr. Kiszely Katalin: Én azt gondolom, hogy utoljára szólnék a kronológia miatt.)* Főigazgató asszony jelezte, hogy szólni kíván. Parancsoljon, főigazgató asszony!

Krucseiné Herter Anikó (Nemzeti Kulturális Alap)

KRUCSAINÉ HERTER ANIKÓ főigazgató (Nemzeti Kulturális Alap Igazgatósága):
Jó napot kívánok! Krucseiné Herter Anikó vagyok, a Nemzeti Kulturális Alap Igazgatóságának főigazgatója. Tisztelettel köszöntöm elnök urat és a bizottság tagjait! Az előttem szóló elnök urak már jelezték, hogy a jogszabályi változás 2012. január 1-jétől tette lehetővé azt, hogy a kulturális célra fordított, közös jogkezelők által beszedett felosztható jogdíjak 10 százalékának 70 százalékának felhasználása – ami a kulturális területre fordítódik – a Nemzeti Kulturális Alapon keresztül történjen. A jogszabályok rendelkeznek arról is, hogy a felhasználásra vonatkozóan a közös jogkezelőkkel együttműködési megállapodást kell kötnie a Nemzeti Kulturális Alappal rendelkező miniszternek. Miniszter úr öt közös jogkezelővel kötött 2012. évben és 2013-ban megállapodást a felhasználásra vonatkozóan: ez az Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület, a FilmJUS Filmszerzők és Előállítók Szerzői Jogvédő Egyesülete, a Hungart Vizuális Művészek Közös Jogkezelő Társasága Egyesület, a Magyar Irodalmi Szerzői Jogvédő és Jogkezelő Egyesület és Előadóművészi Jogvédő Iroda Egyesület. Az Artisjus-szal 2012. október 9-én tudta miniszter úr megkötni az együttműködési megállapodást. Mire a támogatáspolitikákat a miniszterek jóváhagyták, és az együttműködési megállapodásokat alá tudtuk írni, ez egy kicsit elvitte a 2012-es évet, tehát az egész év az új feladat felállítására és az új feladat mechanikájának a kidolgozására fordítódott.

A Nemzeti Kulturális Alapnál ez egy önálló, új bevételi jogcímet jelentett; törvénymódosítás tette lehetővé, hogy ez egy olyan típusú bevétel, ami növeli a Nemzeti Kulturális Alap bevételi forrásait. Miniszter úr úgy döntött, hogy a bevételek felhasználására egy ideiglenes kollégiumot hoz létre, ezzel biztosítva azt, hogy a befizető közös jogkezelő képviselői a pénzeszköz felhasználására vonatkozó eljárási szabályok mentén figyelemmel tudják kísérni azt, amit a támogatási politikájukban megfogalmaztak. Az ideiglenes szakmai kollégium 8 taggal jött létre, miniszter úr 2012. május 29-én már megalapította ezt a kollégiumot, tehát a munka már 2012. május 29-én el tudott kezdődni, függetlenül attól, hogy az egyéb dokumentációk és egyeztetések még zajlottak. A kollégiumban a kollégium 4 tagját az érintett közös jogkezelő szervezetek delegálták, és 4 tagot miniszter úr saját hatáskörben kért fel, a Nemzeti Kulturális Alap jogszabályai ezt miniszter úr számára biztosították, tehát az ideiglenes kollégium létrehozására ugyanazt a tisztújítási gyakorlatot folytattuk le, mint az állandó kollégiumok esetében, ebben nincs eltérés az ideiglenes kollégiumok tekintetében.

A kollégium neve elég hosszúra sikeredett: Szerzői Jogdíjbevételek Felhasználásáról Döntő Ideiglenes Kollégium. A kollégium vezetőjének miniszter úr dr. Kriza Zsigmondot kérte fel, aki a Nemzeti Kulturális Alapnál betöltött egyéb funkciója miatt lemondott erről a tisztségről, és ezt követően miniszter úr Bokor Attila producer-filmrendezőt kérte fel a kollégium vezetésére. A kollégium tagjai: Bognár János színművész, drámapedagógus, miniszter úr által felkért kollégiumi tag, dr. Ficsor Mihály, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának jogi elnökhelyettese, miniszter úr által felkért kollégiumi tag, dr. Gyimesi László zenész, az MSZSZ–EJI elnöke, a Nemzeti Előadó-művészeti Érdekegyeztető Tanács elnöke, Kabdebó György filmrendező, forgatókönyvíró, a FilmJUS elnöke, Molnár Mária művészettörténész, miniszter úr által felkért tag, Sárkány Győző grafikusművész, a Hungart elnöke és Victor Máté zeneszerző, az Artisjus elnöke. Hangsúlyozni szeretném, hogy a közös jogkezelő szervezetek érintett képviselői tudják képviselni azokat a területeket, amelyről őket az érintett szervezetek delegálták. A kollégium feladata az állandó kollégiumokkal azonos feladatkörre terjed ki. A kollégium közösen fogalmazza meg a pályázati felhívásokat, a beérkezett pályázatok elbírálását, támogatási döntéseket hoznak, a megvalósult programok szakmai beszámolóinak értékelését végzik, helyszíni ellenőrzéseket végeznek, és a kollégium munkájáról éves beszámolót készítenek; ez is természetesen az állandó kollégiumokkal azonos kötelezettségük.

A kollégium működéséről ejtenék néhány mondatot. A kollégium megalakulása óta három ülést tartott. 2012. július 5-én, a megalakuló kollégiumi ülésen tájékoztattuk a kollégium tagjait, a kollégium vezetőjét a feladataikról, a tisztséghez kapcsolódó jogaikról, kötelezettségeikről, az alapra vonatkozó jogszabályokról, az ügyrendről, a pályázat szabályairól, tehát igyekeztünk a kollégiumi tagoknak egy részletes tájékoztatást adni arra vonatkozóan, hogy milyen feladatot vállaltak el. 2013. március 6-án tudott ismételtelen érdemben úgy összeülni a kollégium, hogy már a pályázati felhívások megszövegezésével tudtak foglalkozni. E kollégiumi ülésen elkezdtek a munkát, és 2013. március 22-én megfogalmazták az első pályázati felhívást, amit tizennégy altémára, témára fogalmaztak meg. Ebben alkotói támogatásra, komolyzenei, könnyűzenei, irodalmi művek megalkotására vonatkozó felhívást tettek közzé, belföldi, külföldi megjelenések támogatását – komolyzene, könnyűzene, rockzene, a jazz-zene, tehát az egész terület támogatását – célozták meg, diplomahangverseny támogatását, könnyűzenészek fellépésének támogatását, művészeti díjakhoz való hozzájárulást. Ez az első félévi kiírásra vonatkozó tizennégy olyan téma, amit a kollégium tagjai fontosnak ítélték, hogy erre vonatkozóan még az első félévben szülessen döntés. A tizennégy témára vonatkozóan összesen 291,1 millió forintos pályázati felhívást tettek közzé. A pályázati felhívás lejárata ideje 2013. június 18-a, azaz holnap éjfél.

Néhány számadatot még azért mondanék a pályázati felhívásokkal kapcsolatban. Összesen 196 darab pályázat érkezett be arra a területre, amelyet az Artisjus vonatkozású befizetések kapcsán írt ki a kollégium, amelynek pályázati igénye 284,4 millió forint, a rendelkezésre álló keret pedig 190,1 millió forint, tehát mintegy 150 százalékos igénnyel jelentkeztek a pályázók. Összességében 238 pályázatunk érkezett be 316,8 millió forinttal, amely mind a tizennégy altémára értendő. Azt gondolom, hogy a mai és a holnapi nap lesz a beadási dömping, tehát bízom benne, hogy ez a szám azért egy kicsit emelkedni fog. Nagyon nagy az érdeklődés. Előzetes számadatok alapján én egy ezres nagyságrendű pályázatra számoltam, és ehhez képest kicsit elmaradásban vagyunk, de bízom benne, hogy ma meg holnap a pályázók erősen töltögetik fel a pályázati anyagokat. Amennyiben kíváncsi a bizottság, akkor természetesen a pályázati felhívás részletes témáiról is szívesen adok tájékoztatót, de azt gondolom, hogy ez a honlapunkon megtalálható, vagy ha kérdések keretében erre szeretnének rákérdezni, nagyon szívesen válaszolok. A kollégium feladatait az NKA működésére vonatkozó jogszabályok szerint látják el, az NKA által meghatározott jogszabályi előírásoknak és célkitűzéseknek megfelelően fogalmazzák meg a kiírásaikat. A közös jogkezelő szervezetektől az NKA részére átadott pénzeszközök kulturális célú felhasználása szabályozott keretek között, átlátható módon, valamint arra való törekvéssel történik, hogy minden érintett egyenlő eséllyel részesülhessen a kulturális támogatásokban.

Néhány kiegészítést azért még tennék. A pályázati felhívások megjelentetését követően az Artisjus munkatársai megkerestek, és szerveztek egy tájékoztatást a pályázói körnek – ez 2013. május 23-án történt –, amelynek során részletes információt adtunk a pályázatról, a pályázati felhívás tartalmáról, a regisztrációról, az on-line-pályázatok beadásáról és általában a Nemzeti Kulturális Alap által alkalmazott pályázati rendszerről. Az első félévi pályázati felhívások tizennégy témában már megjelentek, de a pályázati felhívás közzététele várható még. A közeljövőben a filmszakmai területhez kapcsolódóan három témára szeretne még a kollégium meghívásos pályázatot kiírni alkotóművészek, képző- és iparművészek, valamint a cirkusz műfaj számára. A filmszakmai területre vonatkozó pályázati felhívás közzétételenek egy oktatási minisztériumi rendelet állja még útját, de bízom benne, hogy ez mihamarabb átmegy a közigazgatási egyeztetésen, és akkor közzé tudjuk tenni a filmszakmai területre vonatkozó pályázati felhívásainkat is. A kollégium nem költötte el a teljes évi keretét; a számok alapján lehetett látni, hogy összességében 571,3 millió forintot kaptunk a közös jogkezelőktől, és ezzel szemben 290 millió forintra írtak ki pályázati felhívást. A kollégium úgy döntött, hogy a második félévben is szeretne pályázati felhívásokat

közzétenni. A pályázati felhívás közzétételének várható ideje: 2013. november 4-e, 30 napos beadási határidővel, tehát várhatóan december 4-ére beérkeznek a pályázatok, és a döntés 2014. februárra toódik. Nagyon szépen köszönöm a figyelmüket. Bármilyen kérdésre szívesen válaszolok.

ELNÖK: Köszönöm szépen, főigazgató asszony. Ki kíván hozzászólni?

Dr. Auer János (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa)

DR. AUER JÁNOS (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa): Auer János vagyok, a Médiatanács tagja. Tisztelettel köszöntöm a bizottság tagjait és a megjelenteket! A Médiatanács lényegében kicsit kakukktojás ebben a körben, ugyanis nincsen közvetlen kapcsolata az Artisjus-szal meg a jogkezelőkkel. Amennyiben a Médiatanács a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap kezelője, kvázi tulajdonosa, annyiban felügyeljük természetesen az alap ilyen irányú tevékenységét, illetve azokban az esetekben, amikor a médiatörvény által előírt műsorkvóták teljesítését ellenőrizzük, természetesen mi is a médiaszolgáltatók által nyújtott adatokból dolgozunk, csakúgy, mint az Artisjus. Ebben a körben működtetünk egy együttműködést az Artisjus-szal, hogy azok a kérdések, illetve azok az adatszolgáltatásra vonatkozó igények, amelyek a Médiatanács számára felmerülnek a kvóták betartásának ellenőrzése során, amennyire lehet, legyenek kompatibilisek az Artisjus által igényelt adatokkal. Az erre vonatkozó tárgyalások folyamatosan zajlanak, és reméljük, hogy minél hamarabb eredményre vezetnek, mindenki meglegedésére. Ha bármilyen kérdés felmerül a Médiatanács ilyen jellegű tevékenységével kapcsolatban, akkor természetesen kész vagyok tudásom szerint válaszolni. Köszönöm.

ELNÖK: Egy gyors közbevetőleges kérdés: mi a véleménye arról, hogy a nemzeti kvótát érdemes lenne emelni a magyar médiumokban?

DR. AUER JÁNOS (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa): A Médiatanács jogalkalmazó szerv, ebben a tekintetben tehát a parlament, illetve az Országgyűlés által meghozott szabályokat alkalmazza. A magánvéleményem az, hogy ez egyáltalán nem lenne káros. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm én is. Ki a következő? *(Jelzésre:)* Főigazgató úr!

Dr. Szinger András (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület)

DR. SZINGER ANDRÁS főigazgató (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület): Szinger András vagyok, az Artisjus főigazgatója. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Kulturális és Sajtóbizottság! Köszönjük szépen a meghívást, köszönjük a szót. Nálam sokkal hitelesebb személyektől nagyon sok alapvető információ hangzott el a mai napon az Artisjusról; ezeket próbálom meg kiegészíteni leginkább a gyakorlat szemszögéből. Először is, mivel az ülés témája a zenei jogdíjak kezelése, ezért nyilván azt nekem is meg kell jegyeznem, hogy az Artisjus csak egy szereplője ennek a szcénának, tehát rajtunk kívül több jogkezelő is van, akik zenei jogdíjakat kezelnek; némelyikük önállóan szedi be ezeket a jogdíjakat, némelyikük velünk szerződésben, némelyikük a szerzői jogi alapján kapja meg az Artisjustól a vonatkozó zenei jogdíjakat. A közös jogkezelés alapját az a felismerés, az a tény alkotja, hogy van olyan felhasználása a szerzői műveknek, szerzői alkotásoknak, amelyeket bár a törvény engedélykötelessé tesz, de a szerzők, alkotók, egyéb jogosultak nincsenek olyan helyzetben, hogy a felhasználásokat egyedileg jogosítsák. Ez könnyen belátható például egy rádiósugárzás esetében, ahol nyilván a szerkesztő egyedi választása előtt nem fogja tudni szerződésben megszerezni az adott mű lejátszásának a jogait. A Victor Máté elnök úr által

említett vendéglátós példa is ilyen. Az Artisjus ma azért végez ilyen kiterjedt tevékenységet, és vélhetően ezért is került a figyelem középpontjába, mert a technikai fejlődés a szerzői művek felhasználásának olyan újfajta módzatait hozta, amelyeknél mind igaz az, hogy nagyon nehezen vagy egyedileg lehetetlen lenne az engedély megadása, és ezért a jogalkotó és maguk a jogosultak is úgy döntöttek, hogy folyamatosan telepítik rá ezeket az újabb és újabb jogosítási, beszédési és felosztási jogköröket az Artisjusra. A tevékenységünk tehát azért ilyen szerteágazó, mert a világ is bonyolult és szerteágazó, és azért lehet olyan benyomása egyeseknek, hogy adott esetben nehezen átlátható, mert bonyolult. Egyszer azt mondta valaki, hogy a gőzgép terve is átlátható, persze annak, aki ért a gőzgépekhez. Az Artisjus is valami ilyesmi: nem olyan könnyű átlátni, és kell némi alapinformáció és talán egy kis szakértelem is ahhoz, hogy a tevékenységünk minden részlete átlátható legyen, és ebből következően az indokoltsága is kitűnjön. Megpróbálok néhány olyan részletre rávilágítani, ami ezt elősegíti a bizottság és a meghívottak szempontjából is.

Kezdem talán a kezelési költséggel, mert ez az, ami többször előjött a mai napon, illetve a sajtó érdeklődésének a középpontjában is ez áll. Az alapszámokat hallhatták, ezeket én sem fogom cáfolni, hiszen teljesen hitelek, az egészségügyi hozzájárulást nem számolva, ami egy közteher. Megjegyzem zárójelben, nem ismerünk más olyan közös jogkezelőt nemzetközi viszonylatban, aki az általa beszédett jogdíjak után egészségügyi hozzájárulás fizetésére lenne kötelezett. Amikor a CISAC-ban egy pénzügyi transzparenciával foglalkozó bizottságban egymás elszámolásait vizsgáltuk, és valamilyen közös nevezőre próbáltunk jutni, a magyar eho mindig kilógott ebből, ugyanis semmilyen rubrikába nem tudták tenni a kollégák, tekintettel arra, hogy ilyen nincs; ezt el kellett magyarázni. Különös pikantériáját adja a dolognak, hogy miközben az Artisjus ehó-t fizet a kifizetett jogdíjak után, eközben a jogdíjak címzettjei, a szerzők egyébként nem válnak ettől biztosítottá. Zárójel bezárva. Az eho mértékét levonva a kezelési költségek összege tehát a beszédett jogdíjak 17,91 százalékán alapult 2012-ben, 2011-ben ugyanez a szám 17,98 százalék volt, és azt tudom mondani, hogy az elmúlt évtizedben is körülbelül e körül a 18 százalék körüli mértéken alakult, valószínűleg azért, mert a most már sok évtizedes közös jogkezelési gépezet működtetése nagyjából így működtethető, ezen a szinten tudjuk a gazdálkodást biztosítani. Ahogy elhangzott, ez a regionális 20,35 százalékos átlagot alulmúlja. Ha összehasonlítom a két számot, akkor az Artisjus arányaiban 11,99 százalékkal olcsóbban kezeli a szerzők jogait, mint a regionális átlag. Hogy ez a kezelési költség milyen típusú hatékonyságot takar, az is egy fontos szám, ugyanis nemcsak az a fontos, hogy mennyi a kezelési költség, hanem az is, hogy milyen hatékonyan működünk ebből a kezelési költségből. Az Artisjusunál – a tőlünk függetlenül a CISAC keretében elkészült nemzetközi kimutatások szerint – a jogdíj és az egy főre eső GDP arányaiban, összehasonlítva az utóbbi években, évtizedben rendre az élvonalban volt, és nem egy és nem két olyan esztendő volt, amikor világszerte teljesítményt nyújtott.

A kezelési költség egyébként egy olyan témakör, amelyet lényegében az általunk képviselt szerzők határoznak meg. Az, hogy az Artisjus mennyi költséget vonhat le az általa beszédett jogdíjból, a küldöttgyűlésünk, az Artisjus legfőbb szervének döntésén alapul, tehát lényegében a szerzők határozzák meg ennek a mértékét, nyilvánvalóan azon számítások, üzleti tervek alapján, amelyeket a munkaszervezet elkészít, és amelyeket ők részletesen megismerhetnek. A kezelési költséget és annak felhasználását részletesen ellenőrzi az Artisjus szintén szerzőkből álló választott felügyelőbizottsága, és ezt természetesen a vezetőségünk is figyelemmel kíséri. Mindemellett a kezelési költség részletes, lényegi elemzése és ellenőrzése is tárgya volt a legutóbbi felügyeleti eljárásnak is, amit a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala folytatott le. Az SZTNH éves jelentésében – amit nemrég publikáltak elnök úrék – olvasható, hogy különös figyelemmel voltak az ellenőrzés során a kezelési költségek indokoltságára. A szerzői jogi törvény néhány éve már előírja, hogy a kezelési költségeket indokolt mértéken kell tartani. E vizsgálat során a hivatal semmiféle megállapítást, elmarasztalást nem tett.

Alapos volt a vizsgálat, azt is el tudom mondani, hogy még az egyesület működésének a munkaszervezeti részén belül is, a béren kívüli juttatások szintjéig lemenő vizsgálat volt, tehát erre is kaptunk kérdést, és ezzel bezárólag nem érte kifogás az Artisjust. Összefüggéseiben tehát azt lehet mondani, hogy miközben az Artisjus egyáltalán nem kezel közpénzt, eközben ezt a kezelési költséget kívülről véleményezni vagy kritizálni körülbelül egy olyan helyzet, mintha egy részvénytársaság gazdálkodását kritizálná valaki vagy észrevételezné kívülről, miközben a gazdálkodást a részvényesek maguk döntenek el, ők elégedettek, a költségek a nemzetközi iparági szabvány alatt vannak, ráadásul az állami ellenőrzés sem talált az utóbbi években kifogásolnivalót ebben a témakörben. Mindemellett természetesen nyitottak vagyunk arra, hogy bármilyen tájékoztatást adjunk.

Át is térnék a transzparencia kérdéskörére, ami szintén gyakran előkerül az Artisjus kapcsán. Fenntartva tehát az Artisjus magánjogi jellegét, és ismételten hangsúlyozva, hogy semmilyen közpénzt nem kezelünk, az összes lényeges bevételi adatunk, üzleti jelentésünk most már az idei évben egy kibővített, jogdíjnemenként elkülönített adatokat hosszú oldalakon tartalmazó eredménykimutatással együtt megtalálható a honlapunkon, amit természetesen ellenőriz a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala, ahogy hallhattuk. Az Artisjus jogdíjfelosztásáról szóló kérdésekben kizárólag a szerzők döntenek az egyesületi demokráciának megfelelően, a választott képviseleti szerveiken keresztül. A vezetőség javaslatát alapján a küldöttgyűlés, a legfőbb szervünk hozza meg a felosztási szabályzatra vonatkozó döntéseket, szintén a felügyeleti szerv jelenlétében, akik jelen vannak az üléseken, és az idei évtől már a tervezeteket, anyagokat is előre megkapják. Emellett az Artisjusnak éves tagértekezlete van, amelyen minden tag megjelenhet, tájékoztató anyagot kap, kérdéseket tehet fel, és javaslatokat tehet; onnantól kezdve a tagság 5 százalékát elérő kisebbségi javaslat is kötelezően megtárgyalandó a vezetőség és a legfőbb szerv ülésein.

Az egyesületi demokrácia által kötelezően előírt szervek mellett az Artisjus az utóbbi években kiépített egy olyan bizottsági kört, amelyben a szerzők, jogosultak közül azok is, akik a választásokon nem kerültek be a testületekbe, ellenőrző és javaslattevési jogokat gyakorolhatnak. Ilyen véleményező bizottságunk működik a komolyzene, a könnyűzene és a zeneműkiadók tagi osztálya területén, a felosztási szabályzat vezetőségi előkészítő anyagát megelőzően pedig egy külön erre a célra összehívott, jelentkezős alapon felálló felosztási munkacsoport működik tavaly óta. Az éves felügyeleti eljárásról részletesen nem beszélnék, hiszen Bendzsel elnök úr ezt megtette, csak annyit, hogy ez egy újraszabályozott, részletes, érdemi és a mi szempontunkból talán elmondhatom pozitív jelzőként, hogy szigorú ellenőrzés, azonban nemcsak belföldi ellenőrzés alatt áll az Artisjus. Éves beszámolóinkat a kezelési költségről és a bevételekről be kell nyújtanunk ennek a bizonyos CISAC-nak, a nemzetközi jogvédői konföderációnak. A CISAC-nak van egy nemzetközi közös jogkezelési standardja, ez a professional rules for musical societies, vagyis zenei szervezetekre, közös jogkezelőkre vonatkozó szakmai szabályok. Ez egy elég szigorú magatartási kódex és iparági standardoknak a gyűjteménye. A CISAC szűrőpróbaszerűen ellenőrzi ennek a magatartási kódexnek a betartását a tagjainál. Emellett – tekintettel arra, hogy más külföldi jogkezelők repertoárját, szerzőit is képviseljük Magyarországon – nincs olyan év, hogy ne lenne legalább egy ellenőrző látogatás az Artisjusban valamilyen külföldi jogkezelő részéről. Az elmúlt néhány évben német, angol és holland kollégák jártak nálunk. Ez egy egy-két napos ellenőrző vizit, amikor lényegében áttekintik á-tól z-ig az Artisjus tevékenységét, a beszédési, dokumentációs, felosztási, informatikai, pénzügyi és jogi területek áttekintése folyik. Ha konkrét kérdésük, reklamációs ügyintézésük van, akkor azt is meg tudjuk tenni, adatainkba betekinhetnek, és részletes magyarázatot kaphatnak a kollégáinktól. E tekintetben sem érte az Artisjust semmiféle elmarasztalás.

A jogosultak irányába a transzparenciát pedig az a néhány éve bevezetett informatikai rendszerünk biztosítja, amelyről a kiosztott anyagban is tájékozódhattak: ez a szerzői

információs rendszer. Ez lényegében egy on-line banking típusú felület, amelyen minden regisztrált szerző –nem is kell, hogy egyesületi tag legyen – megismerheti a saját jogdíjfelosztásának az összes részletét, lényegében bankkivonat jellegűen, a részletesség azonban egészen odáig elmegy, hogy azt is láthatja, hogy az adott rádióban mennyi forintot eredményezett az ő művének a lejátszása, és statisztikai lekérdezéseket állíthatnak össze. A szerzői társadalommal, a tagjainkkal együttműködve folyik ennek a rendszernek a modernizációja. A tavalyi év végén egy nagy lépést tettünk azzal, hogy interaktívvá tettük ezt a rendszert, és most már on-line, elektronikusan még bejelentést is lehet tenni ezen a rendszeren keresztül.

A szociális, kulturális tevékenységünkről nagyon sok minden elhangzott, én természetesen ezeknek csak rövid kiegészítését szeretném elmondani. Egyrészt ez a bizonyos 10 százalékos mérték, amely most bekerült a jogszabályba, és limitálja a közös jogkezelők szociális és kulturális célra fordítható összegeit, az Artisjusnál sok-sok évtizede irányadó, tehát ez nem volt sohasem magasabb, ugyanis ennek a 10 százaléknak a mértéke a CISAC normáiból és az általunk megkötött kölcsönös képviselői szerződésekből fakad, tehát ránk nézve eddig is kötelező volt, és ezután is kötelező lesz. Elhangzott, hogy csökkent a kulturális támogatás mértéke. Valószínűleg arra gondol elnök úr, hogy az eddigi években a 10 százalékot egyben kezelte az Artisjus, most pedig a törvény alapján ezt meg kellett bontani 70-30 arányban; a 30 százalék a szerzői jogi törvénynek megfelelően az Artisjusnál marad, és szociális támogatásokra lehet fordítani, a 70 százalékot pedig, ahogy itt már elhangzott, az NKA-nak adtuk át.

Egy szó még talán a díjmegállapítás rendjéről. Itt is elég részletes tájékoztatást adott elnök úr. Valóban úgy éljük meg, hogy az elmúlt években egy folyamatosan bővülő és szigorodó szabályozás jellemzi ezt a területet. A szerzők szempontjából egyre szigorúbb és egyre következetesebb munkát követel meg az, hogy megalapozott és kidolgozott díjszabásokat nyújtunk be. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala részletesen ellenőrzi ezeket, lényegében nemcsak a díjmegállapítás általános feltételeit, hanem a díjmértékeket is vizsgálva, tehát konkrétan megtárgyalásra és megindokolásra kerülnek ezek a díjmértékek. Amellett, hogy valóban az infláció feletti emeléshez kormánydöntést követel meg a jogszabály, most már például az üreshordozó-díj esetében egyedi kutatást is kell készítenünk, és ennek alapvető jellemzőit egyeztetnünk kell a díjfizetőkkel.

Nyilván az én szempontomból azt gondolom, hogy e jogszabályi elemekkel kiteljesedett az a jogszabályi háttér, ami az Artisjus és a hazai közös jogkezelők működését szabályozza. Több szempontból komolyodott a munkánk, és sokkal több erőforrást kell rászánnunk arra, hogy megfeleljünk ezeknek az új normáknak, de az alaptevékenységünket ezek részletesen vagy alapvető módon nem érintették, hiszen eddig is ezeknek a szakmai normáknak megfelelően működött az Artisjus. Azt gondolom, hogy ennyit szándékoztam elmondani általánosságban, de biztos vagyok abban, hogy fogunk még kérdéseket kapni, és bízom benne, hogy lesz mód arra, hogy reagáljunk ezekre. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, főigazgató úr. Elnök úr jelezte, hogy valamit hozzá szeretne tenni, ha jól láttam. *(Dr. Bendzsel Miklós: A kérdésekre adott válasznál a három elhangzott részletet meg kell majd világítanom egy-egy számmal.)* Rendben. Helyettes államtitkár asszony, parancsoljon!

Dr. Kiszely Katalin (Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium)

DR. KISZELY KATALIN EU és nemzetközi igazságügyi együttműködésért felelős helyettes államtitkár (Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium): Köszönöm a szót, elnök úr. Kiszely Katalin helyettes államtitkár vagyok, az európai uniós működésért felelős helyettes államtitkárságot vezetem.

Tisztelt Képviselő Hölgyek, Urak, Elnök Urak, Elnökhelyettes Urak, Főigazgató Asszony, Főigazgató Úr! Tisztelt Meghívott Vendégek! Elmondanám, hogy röviden miről szeretnék beszélni: nagyon röviden a közös jogkezelésről, a jelenlegi hatályos magyar szabályozásról, az uniós jogi szabályozásról, és aztán érinteni szeretném a szállodákra és a vendéglátóhelyekre vonatkozó jelenlegi állapotokat, és hogy ha abban változást szeretnék, az miben és mennyiben lenne szükséges. A közös kezelői jog tényleg az egyik legrégebbi jogintézménye a magyar jognak. A szerzőket, a szellemi alkotások tulajdonosait – ebbe a keretbe tartozik bele a szerzői jog – kétféle jog illeti meg: megilletik személyi jogok, és megilletik vagyoni jogok. A személyi jogok örök érvényűek, időben határtalanok; Shakespeare XIII. szonettjére nem lehet ráírni, hogy írta Kiszely Katalin, 300 év múlva sem. A vagyoni jogok forgalomképesek és örökölhetőek, és a vagyoni jogok alapkérdése és alaptartalma az a szerzői jogdíj, aminek a szerzőt a műve után meg kell illetnie.

Elmondta már elnök úr és főigazgató úr is, de azért szeretném én is megerősíteni, hogy a közös jogkezelés lényege nem más, minthogy tömeges felhasználás esetén lehetővé váljon egyrészt engedélyt kérni arra vonatkozóan – védelmi idő alatt van ez természetesen –, hogy valaki azt a művet felhasználhassa, másrészt a szerzők abba a helyzetbe juthassanak, hogy alkotásaik után a megfelelő jogdíjat megkaphassák. Utalni szeretnék azokra a technikai változásokra is, ami az utóbbi időben, az utóbbi 15 évben bekövetkezett, a piaci változásokra, és természetesen Magyarország uniós tagságával kapcsolatos változásokra. Nyilvánvaló, hogy száz év után sem lehet újabbat kitalálni, mint a meglévő jogkezelő szervek működését, akik lényegében közvetítő szerepet töltenek be abban, hogy a szerzők a műveik után őket megillető díjakhoz hozzájussanak, a felhasználók pedig e műveket a megfelelő engedélyek birtokában használhassák.

A 2011-es évben jelentős módosítások következtek be a szerzői jogban, a szomszédos jogok közös kezelésével kapcsolatos felügyeleti és nyilvántartási eljárásokban: megszűnt az állami feladatok szétaprózottsága, a díjpolitikai igények figyelembevételre kerültek kormányzati szinten, a kormányzati kontroll erősödött. Azt a szerzői jogdíjakra vonatkozó, nagyon egyszerűen is azt mondanám, hogy díjaskálát, amit a korábbiakban a kulturális miniszter hagyott jóvá, most már az igazságügyi miniszter jóváhagyása lépteti hatályba, tehát közjogi szempontból azt mondanám, hogy ez a jóváhagyás egy bizonyos konstitutivitást visel magán. Az igaz, hogy a miniszter csak törvényességi hiba észlelése vagy a törvényeknek való meg nem felelés esetén lenne abban a helyzetben, hogy nem hagyná jóvá ezt a díjszabást, azonban a jóváhagyástól lép hatályba a díjszabás, tehát ezért utaltam volna ennek a konstitutív hatályára.

Lényeges dolog, hogy az Unióban az igen nagy szerzői jogi csomag tárgyalása azért részben lezáródott, részben pedig folyamatban van, és nem véletlenül kell beszélnem róla, merthogy ez a közös jogkezeléssel összefüggő uniós irányelv, amelynek tárgyalása jelenleg szakértői szinten van. Az ír elnökség egy általános előrehaladást szeretett volna ebben elérni. Két hete részt vettem a versenyképességi tanácsülésen, ahol ennek egy részét, a Vitorino-jelentést tárgyalták – ez a magáncélú másolásra vonatkozó jelentés volt –, és úgy veszem észre, hogy ez nem fog befejeződni az ír elnökség alatt, tehát szakértői szinten a közös jogkezeléssel összefüggő uniós irányelv javaslatának tárgyalása és egyeztetése jelenleg is folyamatban van. Miről szól ez az irányelv? Ennek az irányelvnek az a célja, hogy uniós jogi keretet teremtsen a közös jogkezelés számára, olyan jogszabályok és olyan szabályozás megalkotása révén, amelyek lehetővé teszik a közös jogkezelő szervezetek jobb irányítását, munkájuk nagyobb átláthatóságát, ösztönzik és elősegítik az alkotók zeneművekre vonatkozó on-line szerzői jogainak több tagállam területére érvényes, közös jogkezelő szervezetek általi engedélyezését.

Ennek a szabályozásnak a területe vonatkozik a közös jogkezelő szervezetek tagságára, szervezetére, a jogdíjak kezelésére, más közös jogkezelő szervezetek részére

végzett jogkezelési tevékenységre, a felhasználókkal kialakított kapcsolat milyenségére, átláthatóságra és a beszámolási kötelezettségre, a zeneművek on-line felhasználásának multiterritoriális engedélyezésére és bizonyos végrehajtási intézkedések megtételére. Ez az úgynevezett opcionális irányelv. Irányelvről van szó, amit a magyar jogba implementálni kell, magyarul át kell ültetni magyar jogszabályba a tartalmának, céljának megfelelően, az opcionális irányelv azonban azt jelenti, hogy az irányelv maga törvényi minimumokat határoz meg, tehát a magyar szabályozás ennél szigorúbb lehet, azt nem zárja ki az opcionális irányelv maga. Rendkívül aktívan veszünk részt ennek az irányelvnek az alakításában. Sok javaslatot tettünk ezzel kapcsolatosan; azt lehet mondani, hogy a magyar szakértői csoport abszolút proaktív. Magyar javaslatra kerül be az irányelv szövegébe majd a kulturális diverzitás jelentősége, a kisebb nemzetek repertoárjainak védelme, a közös jogkezelők kulturális, szociális és oktatási szerepe. Fontosnak tartjuk és garanciális jellegű, hogy az irányelvjavaslatban – úgyszintén a javaslatunkra – kimondásra kerüljön az, hogy a tagállamok alkalmazhatják ugyanazokat a nemzeti szabályokat az EU-n kívül letelepedett, de a területükön közös jogkezelést végző közös jogkezelőkkel szemben, mint amelyeket a hazai közös jogkezelőkre alkalmaznak. Benne foglaltatik ebben az uniós alapelv, a diszkrimináció tilalma. A kötelező és kiterjesztett közös jogkezelés uniós rendszere és ennek nemzeti változatai a magyar álláspontnak megfelelően benne maradtak az irányelvben. A közös jogkezelés feletti felügyeletet ellátó tagállami hatóságok részére fenn kívánjuk tartani, és erre vonatkozik a magyar javaslat, az ex ante és az ex post ellenőrzési rendszereket, tehát hogy magyarul az alfától az ómegáig lehessen ellenőrizni a jogkezelési fogalmat.

Nagyon fontos az is, ami nálunk már gyakorlat – elnök úr, főigazgató úr is elmondta –, hogy a közös jogkezelő szervezet legfőbb szerve a hatáskörét delegálhatja a küldöttközgyűlésre. Ez egy garanciális jellegű, nagyon pontos jogi szabály. Nagyon lényeges, hogy a szolgálati irányelvre vonatkozó hivatkozás törölve lett az irányelvtervezetből, és a reprezentativitás megjelenése az, amit sikerült elfogadtatnunk. A kötelező és kiterjesztett közös jogkezelés esetében ez azért fontos, hogy minél több jogosultat képviselhesen a közös jogkezelő. Szeretném jelezni azt, hogy a köztudatban valóban az az elterjedt gondolat, hogy csak az Artisjus foglalkozik Magyarországon jogkezeléssel. Jelenteném, hogy ez abszolút mértékben nem így van, tehát más jogkezelő szervek is megjelentek; hallottunk erre vonatkozóan tájékoztatást az előttem szólóknál.

A jogdíjakról valamit. A felhasználók által fizetendő jogdíjak mértékét és a felhasználás feltételeit a közös jogkezelő szervezetek díjszabásai határozzák meg, ezeket a díjszabásokat a közös jogkezelők készítik el. Ahhoz viszont, hogy ez hatályba lépjen, ahogy már jeleztem, az igazságügyért felelős miniszter jóváhagyása kell, ezt azonban egy nagyon részletes és széles skálájú egyeztetési eljárás előzi meg, amelyet az SZTNH-től kért szakvélemény vezet be. A vendéglátó-ipari és szállodai helyekre vonatkozóan a kulturális minisztérium, az EMMI és az NGM is eljuttatja a javaslatát a hivatalhoz, és a fizetendő díjakat és a felhasználás feltételeit tartalmazó díjszabásokat a jogkezelő szervezetek a Magyar Közlöny mellékletét képező hivatalos értesítésben is nyilvánosságra hozzák. Nyilvánvaló, hogy ez arról szól, hogy a transzparencia fokozottabb legyen ezen a területen.

Az SZTNH által végzett elemzések eredményeként a jogszabály 2011-es módosításának – ami a kormányzati szerepkört és kontrollt bővítette, a szétaprózottságot megszüntette – új eleme az, hogy megteremtette a közös szervezetek jogdíjbevételeinek szociális és kulturális célú felhasználásának lehetőségét kormányzati kontroll mellett. Mondhatnám úgy is, hogy megteremtette annak kormányzati kontrollját, azáltal, hogy százalékos felső határt iktatott be a jogdíjskálába, és meghatározta azt, hogy a közös jogkezelő szervezet a bevételt a jogosultak közötti felosztás helyett milyen mértékben használhatja fel más célokra; itt elsősorban kulturális és szociális célokra. A szociális és kulturális célú felhasználásra vonatkozó előírásokat tartalmazó támogatási politikát, a konkrét

felhasználási százalékra vonatkozó döntést az igazságügyi miniszter hagyja jóvá. Ahogy hallottuk főigazgató asszonytól, a közös jogkezelő szervek kulturális célra szánt bevételeit az NKA számára kell átutalnia a működését szabályozó jogszabályi keretek között, és ezeket a forrásokat átlátható, ellenőrzött módon – miután jogszabály szabályozza –, nyilvános pályázaton keresztül, pénzügyi és szakmai beszámolás kötelezettségével lehet felhasználni.

Az elnök úr is ismertette, hogy a szállodákra és egyéb vendéglátó-ipari szervezetekre vonatkozó jogdíjrendszerrel összefüggésben kritika fogalmazódott meg. Mi úgy gondoljuk, hogy az átláthatóság tekintetében és abban a vonatkozásban, hogy a tényleges forgalomhoz igazodjon a felhasználás, még van csiszolnivaló, tehát ezt joggal érhetik kritikai hangok e tekintetben. Itt gondolok az üres szobákra, hogy az Artisjus olyan szobákért is jogdíjat kér a szállodáknál, ahol nincs vendég; ezek az üres szobák. A jogdíjban történt már változtatás – ezt Bendzsel elnök úr részletesen ismertette –, történt egy eltolódás abba az irányba, hogy a kisebb kétszobás, háromszobás szállodák jogdíjai, felhasználási díjai e tekintetben csökkentek, a nagyobb, tehát ötszobásoké azonban jelentős mértékben emelkedtek.

Az ez évi díjszabást az igazságügyi miniszter azzal a feltétellel hagyta jóvá, hogy felhívta a feleket arra, hogy a 2014-es díjszabás kialakítása során felhívta az Artisjust a többi jogkezelő szervvel közösen egy újabb egyeztetés tartására a vendéglátó- és szállodaipari érdekképviseleti szervekkel, mert kívánalom lenne, hogy még inkább a forgalomhoz igazodjon a díjazás. A jelenlegi szabályozást elfogadhatónak tartjuk minden tekintetben egyébként, tehát a tekintetben, hogy jelenleg a kormányzat nem tartja indokoltnak, hogy a szerzői jogi törvényt érintő jogszabályi változtatásokra kerüljön sor. Természetesen amennyiben az uniós jogi szabályozás indokolni fogja, akkor a szükséges lépéseket meg fogjuk tenni. A szállodai és a vendéglátó-ipari helyiségek jogdíjfizetésével kapcsolatosan jelenleg nem tartunk indokoltnak jogszabályi változtatást, az egyeztetést viszont igen a 2014-es, beszédni kívánt jogdíjak felhasználásaként, ellentételeként megjelenő jogdíjak vonatkozásában.

Röviden ennyit szerettem volna elmondani. Összefoglalóan annyit tudnék mondani, hogy a jogkezelés az SZTNH szerepének szükségszerű megnövelésével átláthatóbbá, szakszerűbbé vált, a kormányzati kontroll és a transzparencia jelentős mértékben növekedett. Folyamatosan figyelemmel kísérjük az uniós szabályozást, és ha változtatni kívánunk, az is egyébként a transzparencia és az igazgatás jelentős közérthetőbbé tételét és megjelenítését teszi majd lehetővé a közvélemény számára. Fontosnak tartjuk a lezajlott jogszabályi módosításokat, az NKA-ba történő, a miniszter jóváhagyási jogkörének egy helyre való koncentrálását, úgyhogy én azt gondolom, hogy a jogintézmény átláthatóbbá és jobban kezelhetővé vált a jogszabályi módosításokat követően. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, helyettes államtitkár asszony. Azért csak úgy halkan jegyzem meg, hogy ha lesz ideje, akkor Répássy államtitkár urat kérdezze meg arról, hogy az egeri frakcióülésünkön annak idején mi hangzott el képviselői kritikaként, és hogy erre mit mondott miniszterelnök úr. Csak ennyit a kormányzati szándékokkal kapcsolatosan, hogy hosszú távon nem biztos, hogy ez így jó, ahogy van.

További hozzászóló van-e? *(Jelzésre:)* Elnök úr, parancsolj!

Dr. Bendzsel Miklós (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatal a)

DR. BENDZSEL MIKLÓS elnök (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala): Köszönöm szépen. A kvótákról, a ritmusról és az indokolt költségekről kell három technikai információt megosztanom önökkel. A ritmust illetően világossá kell tennünk, hogy a közös jogkezelők elszámolási képessége kifejezi a rendszeren kívüli utalás, illetve a frekvencia tekintetében féléves, ezért az NKA 2012-ben sem tudott a harmadik negyedévnél korábban érdemben foglalkozni e kérdésekkel, hiszen az első félév után vált utaláskötelessé a 2012. évi beszédett

jogdíj. Ami tehát késedelemnek látszik, amögött egy feszes és ritmusos munka van, mert tavaly október-novembertől került abba a helyzetbe a kormányzat, hogy ezt a fajta rendszert működtesse. Idén márciusban, a második etapban, a második félév utáni jövedelem érkezett be, és ez az évi kétszeri ritmus, illetve ismétlődő utalás fogja majd nagy valószínűséggel megadni a pályázati tempót, illetve a frekvenciát is.

A kvótáról annyit kell megosztanom önökkel – nem visszaélve és bitorolva a Médiatanács kompetenciáját –, hogy idekívánkozik a mi vizsgálatunknak azon eredménye. A legutolsó hozzáférhető, a magyarországi rádiócsatornák összességére kiterjedő vizsgálat 20 százalékot alig meghaladó magyar szerzőségű zenemű gyakoriságot mutatott ki, miközben a törvény 35 százalékot ír elő. Ennek betartása számottevő csatornázást jelentene a magyarországi kreatív zenealkotók irányába, de ez nemcsak az előadókat, hanem a zeneszerzőket is illeti, tehát itt látok egy tartalékot.

A harmadik mozzanat az indokolt költség fogalma. Igen, ismétlem, hogy a harmadik negyedévben lesz először módunk mélyfúrás típusú vizsgálódásra, könyvvizsgálói részletességgel, de két mozzanatot kiemelnék: a 3 milliárdos Artisjus kezelési költségből 1,2 milliárd forint kimondottan az állami kincstárba befolyó összeg, és ennek legnagyobb összege a tavalyi 627 millió forint eho; az az eho, amelynek kommentjét megtette főigazgató úr. Én azt gondolom, hogy ugyan ez járulékdogmatikai kérdés, de a pénzügyminisztériummal ismételt nagyító alá helyezés javasolható az ügyben, hogy ez az elem nem gyarapíthatja-e részben vagy egészben magukat az alkotókat vagy a kulturális politikát, mert ez feltétlenül egy belső tartalék.

Elnézést, hogy visszaélek egy perc erejéig még a türelemmel, de végezetül kommentálnom kell főigazgató úrnak azt a megjegyzését, hogy az Artisjus világszínvonalú a jogdíj és a GDP per capita hányadosban. Az Artisjus, amely Magyarországgal egyenlő jelentős mértékben a zenei bevételek tekintetében, jogdíjbevételekben, tehát csak így korrigálok. Azt gondolom, hogy a magyarországi jövedelempolitika, a gazdasági pezsgés vagy annak hiánya és még néhány egyéb mozzanat fényében ez majdnem egy stréberül kimagasló eredmény, és egyrészt magyaráz sok mindent, de azt a szubjektív érzetet is megmagyarázza, amely néha adót és kivetett kötelezettséget tulajdonít a jogdíjnak. A beszédési fegyelem és annak a szolgálatában használt eszközök versus az az állapot, hogy élvezni lehetséges a szolgáltatás kelendőségét javító zenei kínálatot, ennek az aránya, fájdalom, de azt gondolom, hogy Magyarországon a jövedelemtermelő képesség függvényében fokozza azt az érzést, hogy a vendéglátóipar és a szállodaipar ott becsületesebb, ahol a külföldi versenytársak nem annyira azok, miközben az iránta megnyilvánuló fizetőképes kereslet hányada nem ad akkora jövedelemtermelő képességet a szektornak, mint az Európában egyébként általános. Ez a fajta dihotómia feltétlenül magyarázza azt a fajta – egyébként, ismétlem, hogy gazdaságpolitikailag és kultúrpolitikailag is talán kommentárra szoruló – közérzetet, ami miatt elnök úr és a bizottság összehívott minket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Megkérdezem vendégeinket, akik nem az asztalnál foglalnak helyet, hogy kívánnak-e hozzászólni. Aki igen, azt arra kérem, hogy fáradjon ki a Karácsony képviselő úr melletti üres székhez, a mikrofont bekapcsolva szíveskedjék bemutatkozni, és elmondani a hozzászólását. Minthogy a meghívott vendégeink közül szinte senkinek sem sikerült a tíz percet tartani – szinte senkinek sem, tehát akinek nem inge, ne vegye magára –, már egy és háromnegyed óra óta tartjuk a bizottsági ülést, és még egy bő óránk van a plenáris ülésig, ezért mindenkit arra kérek, hogy innentől fogva feszesen szólaljon hozzá, és majd a végén a válaszok is feszesek legyenek. Köszönöm.

Kővári Tibor (Cloud Casting Kft.)

KŐVÁRI TIBOR ügyvezető igazgató (Cloud Casting Kft.): Jó napot kívánok! Én is köszönöm elnök úrnak a lehetőséget személyesen, illetve az asztal körül helyet foglaló szakértőknek, hivatalos képviselőknek, illetve a vendégeknek. Kővári Tibor vagyok, a Cloud Casting nevű vállalat tulajdonosa, illetve ügyvezetője, és egyike azon jelenlévőknek, aki talán a legnehezebben tudja megfogalmazni, hogy kit is képvisel; azt gondolom, hogy alapvetően a zenetársadalom minden egyes érintettjét a felhasználóktól a jogtulajdonosig, illetve a jogkezelőig bezárólag. A mi hozzászólásunkat alapvetően az indokolja, hogy közel 20 éve foglalkozunk zenefelhasználással, alapvetően háttérzenei szolgáltatással, elsőként Kelet-Európában, hosszú-hosszú évek óta, rengeteg jogdíjbevételt generálva elsősorban egyébként a magyar zenetársadalom számára. Szenvedélyes hívei vagyunk a zenének felhasználóként, forgalmazóként, értékesítőként, illetve hiszünk abban, hogy a zenének joga, illetve értéke van, tehát az előttem elhangzott hozzászólásokat mindenképpen szeretném azzal megerősíteni, hogy nem a jogdíjszedéssel, illetve nem a jogdíj jogosságával kapcsolatos a hozzászólás.

Ami miatt szerettem volna kiegészíteni a tájékoztatást a mai napon, az az, hogy létezik a kollektív jogkezelés rendszere valóban közel százéves, több mint százéves tradíciók alapján, azonban létezik egy olyan folyamat is, amely a kollektív jogkezelés rendszerének kritikájaként alakult ki. Mi magunk ezzel először körülbelül tíz évvel ezelőtt találkoztunk a nemzetközi gyakorlatban, amikor is maguk a jogtulajdonosok kezdtek hangot adni annak, hogy egy olyan rendszerben, amelyben a felhasználások számossága miatt egy kollektív jogkezelés történik, dacára annak, hogy tudják, hogy az általuk létrehozott jogos tartalmat felhasználják, mégse kapják meg a jogosultságukat. Megkérdőjelezték tehát azt, hogy a kollektív jogkezelés rendszere valóban a legjobb formája-e annak, hogy mindenki a javadalmazását megkaphassa, és úttörő módon különböző egyesületi, önálló vagy szervezeti formában elindult egy úgynevezett párhuzamos vagy közvetlen jogkezelési gyakorlat, amely utat tört magának. 2005-től kezdődően számos alkalommal egyeztettünk az Artisjus-szal, sok alkalommal az asztalnál helyet foglaló főigazgató úrral, illetve kollégáikkal, akik ezt mind teljesen érthetően követik, és ismerik e rendszereket, Magyarországon a kollektív kiterjesztett jogkezelés intézménye miatt azonban úgy gondolták, és a mai napig úgy gondolják, hogy minden egyes zeneszerző, illetve minden egyes jogtulajdonos kollektív jogvédelmét kizárólagosan ők láthatják el.

A szerzői jogvédelmi törvényben van arra lehetőség, hogy Magyarországon bárki, aki szeretne élni azzal, hogy saját maga képviselje, vagy közvetlen módon képviseltesse a jogát, éljen ezzel a jogával, ez azonban 2005 óta – dacára annak, hogy a nemzetközi gyakorlatban nagyon széles körben rendelkezik, vagy létrejöttek ezek a jogkezelési gyakorlatok, és pontosan a hatékonyságuk miatt maradtak fent – jogi szabályozási akadályokba ütközik. Igazából egy magát nonprofit egyesületi formában működtető – bár hivatalos nevén a mai napig Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesületként működő – Artisjus kezeli ezt, és nem biztosít lehetőséget arra, véleményünk szerint kifejezetten korlátozza azt, hogy Magyarországon létrejöhessen egy alternatív megoldás, holott létezik ilyen alternatív megoldás. Mi magunk is üzemeltetünk ilyen megoldást számos egyéb európai országban; ezt nemhogy nem tiltja a törvény, hanem a törvény rendelkezik arról, hogy szavatolni, biztosítani kell a jogtulajdonos szuverén döntéseként ezt a lehetőséget. Eddig Magyarországon többszöri próbálkozás ellenére megghiúsításra került ez a kezdeményezésünk. Mi egy magyar vállalkozás vagyunk magyar tulajdonosokkal, magyar felhasználói érdekeket is képviselünk, és magyar jogtulajdonosok érdekeit is képviseljük, és nagyon fontos – és ezt szeretném igazából hangsúlyozni –, hogy nem kirekesztő módon. Amikor mi zenével foglalkozunk, vagy zenét forgalmazunk, akkor minden egyes alkalommal szerződésesen kötelezzük a felhasználókat a jogdíjfizetés megfizetésére, és ha ez kollektíven kezelt jogzenei repertoárról szól, akkor természetesen a jogkezelőn keresztül, tehát az Artisjus le is van írva a

szerződésünkben mint egyrészt a zeneszerzők, másrészt pedig a szomszédos jogok, a kiadók és az előadók nevében eljáró szervezet. Még egyszer mondom, több milliárd forintot generáltunk az évek eltelté alatt e felhasználók befizetése alapján, a kollektív jogkezelésen keresztül a zenetársadalom számára, illetve biztosítjuk azt a lehetőséget, hogy aki egy ehhez képest korlátozottabb zenekatalógussal szeretne élni, a jogtulajdonosok saját maguk által történő felhatalmazásának következtében megtehesse ezt.

Victor Máté elnök úr fogalmazott úgy, és tényleg azt kell mondanom, hogy a szívemből beszélt, hogy ez nem egy adó, hanem ez egy bér, és ha szigorúan nézzük az üzleti oldalt, akkor nyilvánvalóan az üzleti profitérdekelttség miatt a költségminimalizálás lehet e mögött a szándék mögött, magyarul szegény zeneszerzők vagy alkotók járnak rosszul, hiszen kevesebb jogdíjat kapnak. Egy példát szeretnék ennek a kiegészítésére vagy talán cáfolására önökkel megosztani. 2007-ben először az Egyesült Királyságban egy olyan kezdeményezés jött létre, hogy egy feltörekvő fiatal zenészekből álló társaság felhatalmazott bennünket az ottani piac bevezetésére, egy olyan katalógus bevezetésére, amelynek nem a kollektív jogkezelők voltak a tulajdonosai, és azt mondták, hogy őket büszkeséggel tölti el, ha minél szélesebb körben használhatják a zenét, de szeretnék azt tudni, hogy a tényleges felhasználás után kapják a jogdíjat. Egy esztendő leforgása alatt 5-6 ezer olyan felhasználói ponthoz jutott el ennek az üzenete, illetve ennek a szerződése, ahol lehetővé tette egy sokkal olcsóbb üzemeltetését a felhasználásnak. Nem azért, mert a jogtulajdonosok kevesebb pénzt kaptak, hanem azért, mert egy 10-15 ezres katalógusból tudtunk választani, és ennek a katalógusnak a tényleges felhasználását követve azok kapták meg a jogdíjat, akik a jogtulajdonosok voltak, rendkívül egyszerű módon: a rendszer digitálisan, gyakorlatilag gombnyomásra lehetővé tette ennek az egésznek a felügyeletét. Azt gondolom, hogy ha egy meggyes piskótát szeretnék sütni, és az a hozzávalóit összegyűjtve nekem iksz forintomba kerül, akkor nem feltétlenül szeretném, ha egy meggyes, almás és epres piskótát kell csinálnom, amikor nekem tökéletesen megfelel a meggyes piskóta, és nem biztos, hogy kevesebb meggy lesz abban a piskótában azáltal, hogy nem teszek bele almát, és nem teszek bele mást. Ha a meggyes piskóta megfelelő – márpedig válság idején rengeteg szektorban muszáj kompromisszumot kötni –, akkor azt gondolom, hogy nem lenne szabad megtiltani, hogy valaki meggyes piskótát fogyasszon. Nem tudom, hogy érthető volt-e a hasonlat.

Végül annyit szeretnék felvetni, hogy javasolnám az idézett uniós számokat vagy esetleg akár a regionális jogkezelői működési költség számait áttekinteni, amelyek nyilván részletesen rendelkezésre állnak. Én személyesen vettem részt az elmúlt hét évben minden alkalommal a talán legnagyobb európai jogkezelő, az angol jogkezelő közgyűlésén, ahol teljes transzparenciával számot adnak arról, hogy az üzemeltetés költségei hogyan alakulnak. Pusztán az az oka annak, hogy ilyen nagyok, mert a világ valami oknál fogva – jól vagy rosszul – elsősorban az angolszász zenét forgalmazza a legnagyobb mértékben, és az ottani számok 10,4 százalékos üzemeltetési költséget hoztak. Ha az itt elhangzott huszonegynéhány százalék a régióról szól, akkor valószínűleg egyfajta hasonlat húzható a lengyel, a csehországi, a szlovák és az egyéb jogkezelők egykori állami háttere mögött. Ezt én nem szeretném cáfolni, csak felhívnom azoknak a figyelmét, akik ezt az adatot most rögzítették, hogy ezeket nézzék meg még egyszer pontosan, mert én azt gondolom, hogy ez nem feltétlenül indokolt. Természetesen nagyon szívesen válaszolok én is később bármilyen kérdésre, és nagyon szépen köszönjük még egyszer a lehetőséget.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Egy közbevetőleges megjegyzés, ha már ebbe az irányba ment, hogy a brit közös jogkezelőnél 10 százalékos a költségvetés. Én csak úgy összehasonlítóképpen hívom fel a kollégák figyelmét arra, hogy a Nemzeti Kulturális Alapnál több mint 11 milliárd forintos pályázati forrást kezelünk évi közel 10 ezer pályázat bonyolításával és ellenőrzésével. Az igazgatóság teljes éves költségvetése nem éri el az

egymilliárd forintot, tehát 900 millió forint, amiből a 92 fős alkalmazotti létszám bérezése is megvalósul, és megjegyzem, hogy ennek a 900 millió forintnak jelentős része járulékos és áfa formájában visszakerül a magyar költségvetésbe. Csak hangosan gondolkodom, hogy ha egy 11 milliárd forintos pénzalapot 900 millió forintos működtetési forrásból fenn lehet tartani, tehát az a működtetési költség nem éri el a 10 százalékot, akkor lehetséges, hogy ezt más szerveknél is meg lehetne tenni. Köszönöm.

Azt javaslom, főigazgató úr, hogy a végén majd egyben válaszoljon; biztos több kérdés lesz. Megkérdezem vendégeinket, hogy van-e még olyan vendégünk, aki hozzá kíván szólni. *(Jelentkezések a hátsó sorokban.)* Parancsoljanak! Mindenki hozzászólhat, ennek nincsen akadálya.

Lányi Lajos (Magyar Zenészbázis Egyesület)

LÁNYI LAJOS elnök (Magyar Zenészbázis Egyesület): Tisztelettel köszöntök mindenkit! Lányi Lajos vagyok, a Magyar Zenészbázis Egyesület elnöke. Nagyon köszönjük, hogy mi is részt vehetünk a mai ülésen. Gyakorlatilag megállapítható az a mi részünkről is, hogy az Artisjus és a közös jogkezelők működése, mondhatni, nagyon eredményes. Én személy szerint közel 20 éve részben zenéből is élek, mégis valami furcsa dolog folytán az elmúlt években olyan igény támasztódott, ami életre hívta akár a mi egyesületünket is.

Nagyon elégedettek vagyunk a közös jogkezelők hatékonyságával, és – furcsa ezt így megfogalmazni ennél az asztalnál – azt gondoljuk, hogy talán nem is kimondottan idetartozik a mi legfőbb problémánk. Egy mondatban nagyon röviden össze is foglalom, hogy mire gondolok most. A közös jogkezelőkkel kapcsolatban nyilván leginkább mindenki az Artisjusra asszociál, holott valóban egyéb más közös jogkezelők is működnek, ahol talán akár jogosulti oldalon sokkal nagyobb problémákkal vagy panaszokkal találkozunk mi, szerzői oldalról, mégis – most az Artisjusra fókuszálva – ez az egyetlen olyan szervezet, amelynél végül is a jogosultak és a kötelezettek oldalán is szinte mindenki háborúban van. Én értem, hogy tökéletesen működik, és azt kell mondanom, alá is írom, hogy valóban minden adat és minden, amit hallottunk, valóban így is van, és egy nagyon jól működő szervezetről van szó, ennek ellenére valamiért nem találkozom az elégedett szerzőkkel, és nem találkozom az elégedett kötelezettekkel, akiknek fizetniük kell.

Az előbb arra kívántam utalni, hogy ez a probléma igazából számomra egy kicsikét zenésztársadalmi probléma, ezért talán nem is lehet ebben a pillanatban itt megoldani, mégis egy gondolatot szeretnék ébreszteni. Mivel zenésztársadalmi problémáról van szó, a probléma alapja leginkább az, hogy a már megszerzett adatokat a felhasználók, a kötelezettek biztosítják például a felosztás alapján, egy algoritmus, egy felosztási szabályzat szerint. Ezt egyébként a valóban zenészek által képviselt például küldöttgyűlés hagy jóvá, mégis ez az algoritmus tehet arról, ami végül is a leginkább okozza az elégedetlenséget, és amiért mindig, mindig ugyanoda kerül vissza már most már évek óta ez a problémakör, hogy még mindig nem működik jól, még mindig nem elégedettek akár a szerzők, és néha a másik oldalon valószínűleg a jogosultak se.

Mi a következőképpen látjuk ezt az egész problémakört a Magyar Zenészbázis Egyesület szempontjából, amennyiben külső hatást lehet egy picikét gyakorolni arra vonatkozóan, hogy egy picikét jobban ráirányítsuk erre a figyelmet, vagy rávezessük erre a közös jogkezelőket. A tényleges, valós zenefelhasználást tükröző felosztási szabályzatot legyen köteles alkalmazni, és törekednie kelljen arra, hogy valóban mind a két oldalon, tehát a kötelezettek oldalán is, figyelembe véve az iparágra vonatkozó változásokat – legyen most akár szó egyébként tényleg a vendéglátókról, a szálláshelyadókról vagy pedig a rádiókról és televíziókról –, a ténylegesen szolgáltatott adatokat vegyék figyelembe. Ezt követően nyilvánvalóan mi is együtt dolgozunk például az Artisjus-szal is, és hála az égnek, egyébként ilyen szempontból kommunikálunk is. Szeretnénk látni ennek a hatását, hogy valóban annyira

gazdaságtalan volna-e, amire való hivatkozással ez mindig lekerül az asztalról, valóban úgy működtetni ezt a rendszert, hogy az a tényleges, valós zenefelhasználást tükrözze.

Igazából erre szerettem volna rávetíteni a figyelmet egy picikét, hogy amennyiben ez akár törvényi szabályozással vagy bármilyen más módon egy picit kötelezné erre a közös jogkezelőket, hogy legalább törekedjenek erre, akkor legalább az esélye meglenne annak, amiben nem nagyon látszik változás egyébként az elmúlt években. Nagyon hálásak vagyunk egyébként azért, hogy a legutóbbi törvénymódosítás bizonyos olyan jellegű transzparenciát biztosított, és olyan változásokat eredményezett a közös jogkezelők működésében, amiért mi magunk is évekkal ezelőtt elkezdtünk dolgozni, és amelyet mi önmagunktól nem tudtunk elérni. Ezt köszönjük szépen, és bízunk benne, hogy a továbbiakban is a szerzők érdekeit figyelembe vevő, minél jobb döntések születnek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm én is. Parancsoljon!

Benkovics László (Falusi és Agroturizmus Országos Szövetsége)

BENKOVICS LÁSZLÓ alelnök (Falusi és Agroturizmus Országos Szövetsége): Jó napot kívánok! Tisztelettel köszöntöm a mai bizottsági ülés résztvevőit, elnök urat, a képviselő hölgyeket és urakat! Benkovics László vagyok, a Falusi és Agroturizmus Országos Szövetségének alelnöke. Ebből is rögtön következik, hogy mi – idézőjelben – az eltartói oldalhoz tartozunk, és nagyon kis morzsával járunk hozzá ahhoz, hogy a magyar szerzők azért megkapják a munkájukért járó jövedelmet.

Ami a mi problémánk – ez nem is inkább erre az ülésre tartozna, lehet, hogy törvényalkotói probléma –, hogy a falusi szállásadás a magánszállásadás része volt korábban, most pedig az egyéb szálláshely kategóriába tartozik. Megjegyzem, hogy mi most megállapodást kötöttünk az Artisjus-szal, fizetünk is rendesen szerzői jogdíjat, jogkövető magatartást tanúsítanak a tagjaink, de őszintén, szeretnénk kikerülni ebből a körből, ugyanis nem tudjuk ezt nagyon elfogadni. Ha valaki a magánszálláshelyét hasznosítja, eseti vendéglátással, szállásadással foglalkozik, azokkal az eszközökkel tud ebben a tevékenységben részt venni – rádióval, televízióval –, ami után valaki már egyszer megfizeti a szerzői jogdíjat, hiszen a médiaszolgáltatók szerzői jogdíjat fizetnek. Azt, hogy én a saját lakásomban, a saját szobámban zárjam el a készüléket – azért, mert tulajdonképpen nem is lenne szükség minden esetben arra, hogy ott ilyen készülékek legyenek, amin keresztül megvalósul ez a kötelezettségünk, hogy szerzői jogdíjat kell fizetni –, nagyon nehéz megmagyarázni a vendégfogadóknak. Különösen akkor nehéz ez, amikor egy idősebb emberről van szó, márpedig a falusi vendégfogadók többsége azért még mindig az idősebb kategóriához tartozik, bár azért alakul át a vendégfogadók köre is. Egy elég extrém esetre szeretném felhívni a tisztelt bizottság figyelmét. Heves megyében volt olyan szállásadónk, aki azért, mert elfelejtette a reklámhordozókról valahogyan levenni a szálláshelyét, 400 ezer forint büntetést kapott, mert nem teljesítette a jogdíjfizetési kötelezettségét. Szerencsétlen idős néni nem is nagyon tudott róla; ilyen dolgok előfordulnak.

A következőre szeretném kérni a bizottságot és a szerzői társadalom megértését is. Mi magánemberként megfizetjük a jogdíjakat, én a magam részéről soha nem másoltam CD-t, én hivatalosan úgy hallgatok CD-eket, ahogy az tényleg megfelel, nem töltök le zenét az internetről, mert a gépemet is védem. Otthon, amikor az ember jobbára a közmédiaokat hallgatja, és nem tehet arról, hogy most egy szerkesztő éppen zenét kíván-e sugározni a rádióban, csak bekapcsolja, és akkor ezt hallja, ezért jogos-e az, hogy szerzői jogdíjat kell fizetni, ráadásul még nem is hivatalos kereskedelmi szálláshelyként vagyunk megnevezve, hiszen egyéb szálláshely kategóriába tartoznak a vendégfogadóink. Kérem önöket, hogy ezt a jövőben vegyék figyelembe! Most fizetünk, korábban is fizettünk, de 1997 előtt, amíg a korábbi szabályozás volt érvényben, nem kellett a falusi szállásadóknak szerzői jogdíjat

fizetni a szálláshelyek után. Ha lehetne, szeretnénk ezt az állapotot visszaállíttatni, és más módon természetesen az adófizetési kötelezettségünket teljesíteni is fogjuk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Ha jól értem, akkor alelnök úr kérdése valójában arra vonatkozik, hogy a magyar kis- és közepes vállalkozások, illetve a magyar gazdaság jövedelemtermelő képességét a jelenlegi szerzői jogi rendszer mennyiben szolgálja. Ugye, ezt így össze lehet foglalni?

BENKOVICS LÁSZLÓ alelnök (Falusi és Agroturizmus Országos Szövetsége): Igen, áttételesen.

ELNÖK: Köszönöm. Ki kíván még hozzászólni? Parancsoljanak!

Jeszenszky Zsolt (Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége Közös Jogkezelő Egyesület)

JESZENSZKY ZSOLT (Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége Közös Jogkezelő Egyesület): Tisztelt Elnök Úr! Mindenkinek köszönöm szépen a lehetőséget. Jeszenszky Zsolt vagyok, és a Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége nevében szólnék most önökhöz. Victor Máté is említette, hogy a közös jogkezeléssel kapcsolatban elképesztő tévhitek és mindenféle fantazmagóriák járnak közszájon. Nagyon nagy öröm ehhez képest végre egy teremben ennyi, közös jogkezeléshez valamelyest értő emberrel ülni; azt gondolom, hogy a termen kívül már nem is nagyon sokan maradtak közülünk.

A közös jogkezelést érő támadások egy jelentős része arra a népszerű vagy mindenképpen hangzatos érvelésre alapul, ami itt már többé-kevésbé el is hangzott, hogy a jogosultak és a felhasználók is milyen elégedetlenek a közös jogkezelés rendszerével, hiába impozánsak és korrektek a számok. Azt gondolom, hogy a felhasználói elégedetlenség érthető, mert az emberi természetből ered, hogy mindig kevés az, ami jut, különösen akkor, ha nem is igazán értjük, hogy mit és miért kapunk. A felhasználói elégedetlenségnek egy nagyon gyakori példája, amivel találkozom – ha lehetek szerénytelen, azt gondolom, hogy a közös jogkezelés napi működésében, a mindennapi adatok feldolgozásában valószínűleg nálam kevesebben találkoznak gyakrabban és elmélyültebben ezzel a kérdéssel –, amikor láthatjuk azt, hogy bizonyos jogosultak meg vannak győződve arról, hogy nekik sokkal több pénz járna, mert az ő hangfelvételeiket, szerzeményeiket használják elképesztő mennyiségben. Az egy természetes dolog, hogy mindenki abban a szubkultúrában mozog napi szinten is, amelyben ő alkot, tehát ha ő egy metálzenész vagy egy '90-es évekbeli retro muzsikus, vagy akár bármilyen más műfajban tevékenykedik, akkor ebben a közegben él, ebben a közegben mozog, ilyen típusú műsorokat néz, hallgat, ilyen rendezvényekre jár. Nyilván azokon a helyeken, ahol ők egyébként is megfordulnak, természetes, hogy azt látják, hogy az ő alkotásaikat használják fel a legtöbbit, mindig az ő zenéik szólnak.

Ez nyilvánvalóan nincs így a valóságban, és ő nem látja a sokkal szélesebb szegmenst, vagy legalábbis kevésbé veszi észre, még akkor is, ha egyébként még hallhatja is. Ha nagyon egyszerű példát nézzünk: ha bemegy valaki egy vendéglátóhelyre zenészként, és kétszer hallja a saját dalát, akkor igaz, hogy ott töltött három és fél órát, és akár több száz más hangfelvételt is hallott ott, de több tucatot biztos, azt a kettőt fogja megjegyezni, hogy már megint az én nótám szól, tehát nyilvánvalóan nála ez úgy csapódik le, hogy őt borzasztó sokat játsszák. Azt látnunk kell, hogy rengeteg ilyen felhasználási felület, ahol e hangfelvételeket vagy szerzeményeket megszólaltatják, nagyon marginális terület, beleértve a kis közösségi rádiókat, a webes felületeket és a többi, amelyek egészen kevés jogdíjat fizetnek, tehát mondjuk egy éves szintű százezer forintos jogdíjbevétele az, amit összesen az adott felhasználó

fizet, és ehhez képest felhasznál három-négy, akár több tízezer hangfelvételt is. Ezeknek az adatoknak a feldolgozása rá kellene állítani egy embert, hogy csak és kizárólag ennek az egy marginális felhasználónak a befizetéseit, illetve adatszolgáltatásait feldolgozza, de azt gondolom, hogy nem kérdés, hogy ez gazdaságtalan. Ez nyilvánvalóan sokkal-sokkal többbe kerülne, és akármilyen rendszert lehetne erre adoptálni, mindig sokkal többbe fog kerülni, mint az a tényleges jogdíjbevétel, amit az adott felhasználó generál. Egész egyszerűen tehát vannak korlátok, amelyeket nem lehet nem figyelembe venni, és ahol valahol meg kell húzni azt a vonalat, ami alatt már sajnálatos módon nem lehet minden egyes felhasználást, minden egyes elhangzást regisztrálni, hanem valóban olyan algoritmusokra van szükség, amelyek a nagy számok törvények alapján a lehető legjobb közelítést adják a felhasználások monitorozására. Azt gondolom, hogy ilyen algoritmusok vannak, ezeket az algoritmusokat napi szinten használjuk mind a három zenei közös jogkezelőnél, és ezek nagyon jól működnek.

A felhasználói elégedetlenség megint egy természetes dolog, hiszen ha azt gondolja valaki, hogy fizetni kell valamiért, akkor mindig jobb lenne, ha kevesebbet kellene fizetni, és ehhez is társulnak ilyen különböző populáris szólások, hogy úgyse oda jut az a pénz, ahova kellene, aki megérdemli. Ez egy nagyon kényelmes védekezés a felhasználó számára, ha azt gondolja, hogy azért nem kell fizetnie, mert úgyse kapja meg a pénzét az, akinek járna. Azt gondolom, hogy ezeket közös erővel kell azért kezelni, és minél inkább háttérbe szorítani ezeket – ha fogalmazhatok így – az általában blódségeket, amiket felhasználói oldalról hallunk, mert az Intersparban sem feladatunk vásárlóként ellenőrizni, hogy a pék valóban megkapja-e a pénzt az után a zsömle után, amit vásároltunk, erre megvannak nyilvánvalóan a megfelelő szervezetek, az állam is igen szigorúan lép fel ebben az ügyben. Azt gondolom, tehát, hogy a felhasználók oldaláról azt mondani, hogy nem elégedettek a rendszerrel, meg nem elégedettek a felhasználók, annak szerintem nem kellene a mi problémánknak lennie, sokkal inkább az kellene, hogy a felhasználók tudatában legyenek azzal, hogy a jogdíjkat igeis meg kell fizetniük.

Még egy gondolat, ha szabad, az MTVA-val kapcsolatban, Böröcz vezérigazgató úrhoz kapcsolódóan, aki – én örülök, hogy ez elhangzott – nagyon elégedett bizonyos szempontokból. Én is nagyon elégedett vagyok, mert óriási rajongója vagyok például a Petőfi Rádióknak, de szerintem azt önök se tudják, hogy micsoda kincseken ül az MTVA, és ezeknek a hasznosítása mennyire nem a megfelelő módon történik. Elhangzott – nem emlékszem pontosan a számra –, hogy mennyi hangfelvétel van az MTVA tulajdonában. Az önök adatszolgáltatásával, amellyel azt mondta, hogy elégedett –, nem kötözködni akarok, de én nem lennék elégedett, ugyanis pontosan az adatszolgáltatás az, amelyből nem derül ki, hogy rengeteg olyan hangfelvételt használnak, amelynek jogdíja önöknek járna. Mivel azonban az adatszolgáltatásban – nemcsak a jogosulti adatszolgáltatásban, mert az, hogy lejelentik, mint sajátjukat, az többé-kevésbé most már elég jól működik –, a felhasználói adatszolgáltatásban nem szerepel az, hogy ott valójában egy MTVA által tulajdonolt hangfelvétel hangzott el, így a jogkezelő szervezet, jobb híján, mert az adatokból számára az derül ki, a vélelmezett jogtulajdonosnak, általában a Hungarotonnak kénytelen a jogdíjat utalni. A Hungaroton működése a rendszerváltás óta magánkeretek között zajlik, de ez egy állami vállalat volt valamikor, és nyilván a jogviszonyok nem biztos, hogy rendezettek voltak, vagy pontosan le voltak írva korábban. Mi nagyon szívesen segítünk egyébként az MTVA-nak abban, hogy ezek a hangfelvételek a megfelelő módon legyenek adminisztrálva, mert azt gondolom, hogy igen jelentős vagyont és adott esetben jövedelmet is tudnának képezni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Mindenkit arra kérek, hogy még tömörebbek legyünk most már, mert a képviselők még nem is jutottak szóhoz. *(Lányi Lajos: Egy percben lehetne esetleg egy konkrétummal hozzászólni?)* Kérdezem kedves vendégeinket, hogy kíván-e még

valaki hozzászólni. *(Jelentkezés a hátsó sorokból.)* Parancsoljon! *(Lányi Lajoshoz:)* Amíg a kollégánõ kijön, gyorsan mondja az egyperces hozzászólását.

Lányi Lajos (Magyar Zenészbázis Egyesület)

LÁNYI LAJOS elnök (Magyar Zenészbázis Egyesület): Köszönöm szépen. Szándékosan nem foglalkoztam nagyon konkrétumokkal, de ha már így elhangzott, akkor szeretnék valamire rávilágítani és pontosítani. Való igaz, hogy gazdaságtalannak tűnhet százmillió forintos nagyságrendben rádióktól beszédett jogdíjakat felosztani megannyi jogosult részére, de azt is tudomásul kell venni – éppen elhangzott itt a legelején –, hogy éppen tavaly körülbelül ötmilliárd forint volt az a fajta jogdíj, amit nem lemezfeladások, hanem a rádiós játszások után fizettek be a konkrét megjelenésekhez képest. Ezekből a jogdíjakból viszont elég nagy részt ezek alapján, tehát például a rádiós százmillió forint alapján osztanak fel, ami azt jelenti, hogy lehet, hogy gazdaságtalan mondjuk ezer tízezer ember között százmillió forintot felosztani, viszont az arra ráosztandó másik másfélmilliárd vagy egymilliárd, ami még az alapján felosztásra kerül, együtt már nem biztos, hogy gazdaságtalan. Erre szerettem volna rámutatni, igazából ez lett volna az egyik legfontosabb része a mondandómnak.

ELNÖK: Meg talán nem biztos, hogy a gazdaságosság a legfőbb szempont, nem?

LÁNYI LAJOS elnök (Magyar Zenészbázis Egyesület): Ráadásul – ez volt a lényeg –, a valóság tükrözésére.

ELNÖK: Ezt csak úgy halkán jegyzem meg. *(Jelzésre:)* Parancsoljon!

Holló Dóra (Balázs&Holló Ügyvédi Iroda)

HOLLÓ DÓRA (Balázs&Holló Ügyvédi Iroda): Minden résztvevõt üdvözlök, és köszönöm szépen a lehetőséget. Holló Dóra vagyok, a Balázs&Holló Ügyvédi Iroda partnere. Jómagam 1992 óta, több mint 20 éve foglalkozom szerzői joggal; ennek az időnek egy részében évekig a Szerzői Jogvédő Hivatalnál is dolgoztam. Ami engem igazából most egy picit megütött, hogy a felhasználók hogyan veszik azt a jogot, hogy kritizálják, hogy mégis hova fizetik a szerzői jogdíjakat. A probléma igazából nem ez; a szerzőknek vannak problémái. Elég sok szerzőt képviselünk, és vannak olyan szerzők, akik konkrétan egyetlen helyre adják el a műveiket – zeneszerzõről beszélek –, tehát õk a Szerzői Jogvédő Hivatalnál semmilyen módon nem jelennek meg szerzőként, mert az õ műveiket egy konkrét felhasználó, például különböző multicégek, bevásárlóközpontok és a többi használják. Ugyanígy ezek a cégek gyakorlatilag semmilyen más zenét nem használnak, mint azokat a zenét, amelyekért õk külön szerződés keretében fizetik ki e díjakat ezeknek a bizonyos, csak a saját maguk, tehát e multik számára író szerzőknek. A probléma ott van, hogy mivel zene szól ezekben az egységekben, bevásárlóközpontokban például, ezért a Szerzői Jogvédő Hivatal, függetlenül attól, hogy értelemszerűen ezeket a jogdíjakat soha semmilyen szerzőnek nem tudja kiosztani, hiszen ezek a szerzők nincsenek és nem is lesznek benne soha az õ rendszerében, ennek ellenére begyűjt egy bizonyos jogdíjat. Kérdezem én, hogy ezek a jogdíjak mégis milyen jogcímen vannak begyűjtve. Ez az egyik kérdésem.

A másik: itt beszéltünk a transzparenciáról meg nagyon sok mindenről. Nem olyan régen volt egy fórum – egyébként ezek is nyilvános adatok –, ahol ezek el is hangzottak egyébként, hogy az egyesületi tagság gyakorlatilag 2000 fő körül van, és az, amely szerzőknek kezelik a műveit, az ehhez képest 8-10 ezer fő Magyarországon, és körülbelül 20 millió szerző külföldön. Ebből a nagyon-nagyon sokmillió és Magyarországon is több ezer szerzőnek – ebből is csak 2000 fő egyébként az egyesületi tagság –, ebből tulajdonképpen

33 darab küldöttnek a küldöttgyűlése dönti azt el, hogy a felosztási szabályzatban mi legyen benne. Ezek csak azok a szerzők, szerzőnek az minősül, aki benne van a rendszerben, tehát az van benne a rendszerben, aki már valaha is kapott jogdíjat, és ehhez még jönnek azok a szerzők, akik önállóan kötik meg a szerződéseiket egy bizonyos céggel. Kérdezem én, hogy az a 33 ember mégis hogyan képviseli a többi szerző jogait, különös tekintettel arra, hogy igazából nincsen arra lehetőségük, azoknak a szerzőknek pláne, akik nem is egyesületi tagok – ha jól értem, ez 6-8 ezer szerzőt érint csak Magyarországon –, tehát nekik még csak megküldésre sem kerül semmiféle, felosztási szabályzattal kapcsolatos javaslat. Azt gondolom, hogy ezeket az anomáliákat is jó lenne kezelni, különösen ma, amikor az elektronika lehetővé teszi azt, hogy gyakorlatilag real time, tehát valós időben, másodpercre pontosan követhető legyen, hogy ki, mikor, kinek a művét használta fel. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e még a vendégeink közül hozzászóló? *(Nincs jelentkező.)*
Nincs. Akkor ezt a kört lezárom. Képviselőtársaimnak adom meg a megszólalás lehetőségét. Gulyás Dénes, parancsoljon!

Hozzászólások a bizottsági tagok részéről

Gulyás Dénes (Fidesz)

GULYÁS DÉNES (Fidesz): Köszönöm szépen. Egy nagyon rövidet szeretnék kérdezni. Itt fogom a kezembem a „Tények az Artisjusról” című anyagot, amelyben az van, hogy naponta 30,7 mű születik, ha elosztom a 11 218-at 365-tel, és az évente regisztrált új magyar zeneszerzők, szövegírók száma napi 3,48 fő. Előrebocsátva azt, hogy természetesen nem hiszem, hogy az önök feladata lenne bizonyos dolgok megítélése, de mégis megkérdezem, hogy ezekben az úgynevezett művekbe vagy művekbe beletartozik-e, benne van-e az a lakodalmas rock, amire Jódli Csocsész karaoke-zik. Az is zeneműnek számít, tehát gyakorlatilag jövedelmet kap valaki egy olyan műsor után. Ülnek önök között muzikusok is néhányan, akiknek nem hiszem, hogy különösebben bizonygatnom kellene, hogy az mégis miféle értéket hordoz. Tudom, hogy nem az önök feladata ezt megítélni, merthogy a meggyes piskóta az ehető, ezzel én teljesen egyetértek, de ez számomra nagyon sok kérdést vet fel.

A másik pedig az, hogy az előző bizottsági ülésen én felvettem egy témát, aminek utána volt egy kis visszhangja a folyosón, történetesen, hogy az előadó-művészet nem alkotóművészet, és ezért nem tartozik oda. Hogy létezhet az, hogy azok az előadó-művészek, akik nem mind zenemű szerzői, hanem előadó-művészek, szerepelnek egy hanghordozón például, és évekig semmiféle jogdíjat nem kapnak az után? Nem akarok neveket mondani, de Gulyás Dénes ilyen például, aki 2010-ben megjelent lemeze után a mai napig egy fillért nem kapott, merthogy az nem alkotóművészeti tevékenység. Nem akarom a saját ügyeimet itt intézni, de egész biztos vagyok benne, hogy nem én vagyok az egyetlen. Meddig kapunk még olyan leveleket – nem hoztam el, sajnos, de a birtokomban van egy ilyen levél –, amelyben az van írva, hogy a 2000 forint alatti jogdíjakat nem fizetik ki, hanem közösségi és szociális célokra használják fel? Mi az a közösségi cél – nincsen megfogalmazva, mi az a szociális és közösségi cél –, és hogy van ez az egész alapelv, hogy valami, ami nekem jár, még ha csak 50 forint is, mert ez 1600 forint lett volna, azt nem fizetik ki, mert a 2000 forint alattiakat nem fizetik ki? Lehet-e az, hogy összegyűjtjük az összes ilyen levelet, és visszamenőleg mégiscsak kifizetik, mert akárhogy is van, ez mégiscsak valamiféle útonállásnak tűnik nekem; már elnézést az erős szavakért. Ennyit szerettem volna mondani. Különösen az zavar engem, hogy a „művészet”, a „zene” szóval illetjük az előbb elhangzott lakodalmas rock izéket is. Azt gondolom, hogy ebben valamiféle zeneművészeti állásfoglalás mégiscsak kellene. Értem én,

hogy számszakilag is lehet limitálni dolgokat, de vajon kinek a feladata az, hogy a minőség szerint is limitáljon dolgokat? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Nehéz dolog szerzői jogi szervezettől számon kérni azt, Dénes, hogy ő állapítsa meg, hogy mi a minőség és mi a nem minőségi. Ez nehéz ügy. (*Gulyás Dénes: Zenészek ülnek bent; mondják el, mit gondolnak!*) De jogi értelemben nehéz ügy. Mindenesetre ami pénzt te itt keresel, azt mi osztjuk szét az NKA-ban; ezt halkán jegyzem meg. (*Derültség.*)

Menczer képviselő asszony jelezte, hogy hozzá kíván szólni.

Menczer Erzsébet (Fidesz)

MENCZER ERZSÉBET (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Azt szeretném megkérdezni, hogy kik és milyen formában képviselik a magyar zeneszerzőket, a jogdíjra jogosultakat külföldön. Annak nagyon örülünk, hogy eljönnek külföldről ellenőrizni bennünket, de mi hova megyünk, kiket ellenőrzünk, és a mi zeneszerzőink hogyan kapják meg a külföldön lejátszott műveik után a jogdíjat? Például Kodály örökösei hogyan kapják meg a nekik járó jogdíjat Kodály műveinek külföldön való játszása után? Ezt mondhatnám a könnyűzenére, a komolyzenére is, nem csak Kodályra.

ELNÖK: Köszönöm. További hozzászólás? Pörzse képviselő úr, parancsoljon!

Pörzse Sándor (Jobbik)

PÖRZSE SÁNDOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Victor Máté elnök úr felvezetésére szeretnék reagálni, és talán Jeszenszky Zsolt is kitért arra, hogy vajon az Artisjust miért veszi körül egyfajta olyan aura, amely – legyünk őszinték – nem mindig a pozitív jelzőket hozza maga után. Azt hiszem, hogy a szerzői jogdíj beszédének és kiosztásának a jogosságát senki sem vonja kétségbe. Az ekörül kialakult pletykák mind arra vonatkoznak, hogy vajon ez a beszédett összeg, amely azért, vitába szállnék elnök úrral, szerintem beszédve adó és csak kifizetve bér – most aztán lehetne ennek a jogi formuláin elvitatkozni –, szóval ezek a kifizetett bérek vajon olyan arányban osztódnak-e el, és erre vonatkoznak a pletykák, mint ahogy az a valóságban megtörténik.

Jómagam a '90-es években végig és 2000 elején három kereskedelmi rádióban dolgoztam mint könnyűzenei műsorvezető, és később a Magyar Televízióban is hasonló minőségben. Elmondom önöknek, hogy többször volt olyan tapasztalatom, hogy ismert zenészek, zeneszerzők betelefonáltak a zenei szerkesztőnek, hogy „Ejnye, Lajcsikám, nem hallottam ma még a nótánkat!” Azok a bizonyos pletykák, amelyek az Artisjust körülveszik, és azt az aurát meghatározzák, többek között erre is vonatkoznak, hogy vajon ezek a zenei szerkesztők, műsorvezetők, ebben a brancsban – bocsánat, hogy így mondom – részt vevő emberek határozzák meg a kifizetendő összegek mennyiségét. Ez teljesen logikus. Így fordulhat elő ugyanis, hogy például az a nemzeti rockzenekar, amely egyébként szinte minden hónapban 10 ezer ember előtt játszik, gyakorlatilag nem jelenik meg a kereskedelmi rádiókban, illetve a közrádióban sem. Értelemszerűen a jogdíjként kifizetendő összeg számukra sokkal, de sokkal kevesebb lesz. Itt van egy kimutatás, amelyet kaptunk az irodától: ha jól számoltam, 84-en vannak olyanok, akik minimum 500 ezer vagy minimum egymillió forintot kapnak havonta. Nem akarok senkinek a zsebében vájkálni, semmi jogom hozzá, de ha az Artisjus közzétenne egy olyan listát, hogy vajon hogy aránylik mondjuk Sting, hogy mondjunk egy divatos mait, Beyoncé és mondjuk Bródy János havonta felvett összege, ha egy ilyen listát látnánk, csak arányban, mert én ehhez nem tudtam most semmilyen módon

hozzájutni, akkor ezek a bizonyos pletykák bizony hamar megcáfolhatóak lennének, vagy éppen fölerősödnek. Gondolom, teljesen világos, hogy mire vonatkozik a felvetésem.

Azt már csak mellékszöveggé jegyzem meg, hogy mondjuk az Ismerős arcok jogdíja töredéke más jogdíjnak, miközben, és tényleg nem akarom bántani, mert én személy szerint még nagyon csípem is ezt a ByeAlex nevű srácot, akinek majdnem elmaradt a koncertje még az Eurovíziós Dalfesztivál előtt, mert egész egyszerűen nem volt rá senki kíváncsi, mégis mindenki játssza a nótáit, tehát nyilván az ő jogdíja a sokszorosa lesz. Itt azért vannak tehát furcsaságok, ami csak ebben az országban fordulhat elő. Horvátországban például az ottani legnépszerűbb, Thompson nevű zenekar toronymagasan a legnagyobb jogdíjat kaszálja; toronymagasan, és nem véletlenül. Nálunk ez elképzelhetetlen. Jó, ebbe belejátszik a politika, amire nem akarok külön kitérni, mert akkor elnök úr csúnyán fog rám nézni.

A Jobbik összefoglalta az Artisjus-szal kapcsolatos problémáit. Elnök úr, 15 pontban adta be Zakó László kollégám ezelőtt másfél évvel, egyeztetve az Artisjus főigazgató urával, ha jól tudom...

ELNÖK: Jó lett volna, ha az előzetes anyagok között ezt is megkapjuk, és kiküldjük képviselőtársainknak, úgyhogy kérem képviselő urat, hogy utólag ezt dr. Nagy Zoltán bizottsági titkárunkon keresztül juttassuk el képviselőtársainknak, hogy tudjuk, hogy miről van szó.

PÖRZSE SÁNDOR (Jobbik): Rendben. Ha megengedi, pár pontot mégis felolvasnék.

Az Artisjus a szerzői jogdíjakat adó formájában hajtja be, miközben az adózók nem látják adóforintjaik útját. A hatósági jogkör és az egyesületi forma számunkra összeférhetetlen, mert sok kiskaput nyit, sok esetben lehetlenné téve a számon kérést, a beszámolást, az átláthatóságot. A jogdíjakat csak az Artisjus osztja el, abba másnak beleszólása nincs. Az Artisjus nem védi a szerzői jogokat, csak beszedi és felosztja a jogdíjakat. Az Artisjus senkinek sem enged betekintést a pénzek mozgásába, így az kívülállóknak és még a tagok jelentős részének is ellenőrizhetetlen; itt magam annyit tennék hozzá, hogy „vagy nehezen ellenőrizhető”. Nem mindegyiket olvasom fel idő hiányában. Az Artisjus területi képviselői annyira rugalmasan kezelik a jogdíjfizetés alapját jelentő űrlapok kitöltését, hogy számtalan jelzés szerint velük még alkudozni is lehet. Ez teljesen nyilvánvaló, hogy a korrupciónak a melegágya. Ha pedig ezekről a területi pénzekről beszélünk, döbbenet olvastam az interneten, hogy például Bajorországban egy kerthelyiséges vendéglátó-ipari egység pontosan a harmadát fizeti az itthoninak.

ELNÖK: Ez így van.

PÖRZSE SÁNDOR (Jobbik): Ez szerintem vicc; ezen azonnal változtatni kell. Nem kell és nem is érdemes sem a lehetőségeket, sem az egyéb dolgokat összehasonlítani a bajor vendéglátó-ipari egységekkel. Itt van az, amire Kiszely Katalin is utalt, ez benne van a mi pontjainkban: a szállodák férőhely-aránya, illetve telítettség-aránya. Ha jól érttem Bendzsel elnök úr szavait is, erre vonatkozóan már történt változás. *(Dr. Bendzsel Miklós egyetértően bólint.)* A beszédett jogdíjnak körülbelül 20 százaléka az egyesület működési költsége, ami körülbelül 3 milliárd forint. Itt csatlakozom elnök úrhoz: nemcsak önök, hanem a legnagyobb pénzintézetek is ennek a töredékéből gazdálkodnak, tehát ezekben a bizonyos pletykákban, hogy ki mennyit tesz el ebből a 3 milliárdból meg milyen jogcímen, bizony az aurának a megítélésébe ez is vastagon belejátszik. Jó lenne ezt is nyilvánosságra hozni.

Az egyesületi forma miatt a közgyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik az alapszabály megállapítása és módosítása, valamint a választmányi és felügyelőbizottsági tagok díjazásának megállapítása. Ha valahol szükséges a kontroll, akkor itt igen. A közgyűlés

demokratikus működésének ellentmond, hogy csak négyévente hívják össze, és ha valaki nem tud megjelenni, akkor nem képviseltetheti magát a meghatalmazás útján. Addig senki sem jogosult jogdíjra, amíg nem regisztráltatta magát az Artisjus rendszerében, ugyanakkor mindenkin behajtják a jogdíjat, aki ennek a művésznek a zenéjét játssza, de ő mindaddig nem kap egy forintot sem, míg nem regisztráltatja magát. Aki nincs regisztrálva, azután miért kell szerzői jogdíjat fizetni? Érthetetlen az Artisjus által alkalmazott bónuszrendszer, amely bizonyos előadóknak magasabb részesedést biztosít a befolyt összegekből.

Elnök úr, röviden ennyit szerettem volna elmondani, illetve még egy pletykára rákérdeznék. Tudnak-e arról, hogy bizonyos multicégek előírják azt, hogy csak angolszász zenét lehet háttérképpen játszani, és ha ez így van, akkor nem lenne-e jó rájuk is kiterjeszteni azt a bizonyos hazai kvótát, amelyet most már a különböző rádióadók és tévéadók kötelezőnek tekinthetnek? Jómagam erre majd figyelni fogok, ha ilyen helyen járok, bár elég ritkán. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Azzal együtt, hogy sok irányt nyitott a megszólalásával, most kezd lassan érdekes lenni a vita. Az egész beszélgetésünknek vagy meghallgatásunknak több iránya is lehet. Ezt most csak azért mondom, mert valószínűleg nem fogunk a téma végére érni, és lehet, hogy ezt az őszi ülésszak során folytathatnánk. Az egyik az, hogy mi van most. Az egyértelműen kiderült a beszámolókból, hogy az Artisjus – ahogy a többi közös jogkezelő is – a hatályos jogszabályok alapján működik, viszont a beszélgetésnek, az egész meghallgatásnak meg a témával való foglalatatoskodásnak mégiscsak az lehet az értelme, hogy milyen irányba menjünk el. Ebből a szempontból volt az a kis megjegyzésem helyettes államtitkár asszony felé, mert én személy szerint, ugyan már nem vagyok a kormány tagja, úgy érzem, hogy itt erőteljes igény lenne a szerzői jogi környezet és a jogszabályok megváltoztatására, még akkor is, ha jelen pillanatban a kormánynak nincsen erre szándéka.

Személy szerint én azt gondolom, hogy erőteljesen kellene ezen változtatni, és egyébként dacára az európai uniós irányelveknek, dacára annak a mérhetetlen lobbinak, amelyek egyébként az európai uniós irányelvet meghatározzák, ezek nem maguktól lesznek azok, amik, és én azért azt gondolom, hogy nem biztos, hogy csak ez a forma lehet a legjobb forma a szerzői jogdíjak beszedésére, és ami még fontosabb, ezeknek az újraelosztására. Nem azt mondom, hogy ezt a vitát most itt folytassuk le, csak azt gondolom, hogy igenis, érvényes dolog egy demokráciában arról vitatkozni, hogy a jelenlegi gyakorlattól eltérően milyen más módokon lehetne még Magyarországon a szerzői jogdíjakat beszedni, és milyen más módon lehetne a szerzői jogdíjakat felosztani. Ennek egy részébe belenyúltunk azzal, amikor az NKA-hoz átcsoportosítottuk ezt a 7 százalékot. Nem titok, hogy ez az én egyéni képviselői módosító indítványom volt, és hála a jóistennek, kétharmados parlamenti támogatottságot sikerült találnunk ehhez a kérdéshez. Arról viszont – és itt Pörzse képviselő úrhoz csatlakozom – most is lehet érvényesen vitatkozni, hogy míg a jelenlegi jogszabályi környezetben és a jelenlegi működés mellett is vajon egyáltalán társadalmi szinten szabad-e vagy kell-e vitatkozni; nem, szabad és szerintem kell is vitatkozni vagy beszélgetni arról, hogy az Artisjus által beszedett jogdíjak nem túl magasak-e például a vendéglátó-ipari helyiségek esetében. Itt azért elég sok vitát hallhattunk erről az elmúlt hetekben, és elég sok cikket olvashattunk az elmúlt hetekben arról, hogy vannak olyan vendéglátó-ipari egységek, amelyeknek az állam és az önkormányzat felé fizetendő adóterhei és a rezsizolgáltatók fele fizetett rezsiköltségeik, összehasonlítva az általuk fizetendő jogdíjakkal, alacsonyabbak, kevesebbek. Ha vannak olyan európai országok, ahol a jövedelmi viszonyok akár a vendéglátóiparban is mások, mint nálunk, kedvezőbbek a helyben élő, helyben tevékenykedő szolgáltatók, vendéglátók számára, akkor nem biztos, hogy ezeket a jogdíjmértékeket fenn kell tartani.

Ugyanezt mondom az üres adathordozókra is, ahol szerintem irreálisan sok pénz folyik be. Államtitkárként még véleményeztem – Bendzsel elnök úr meg tudja erősíteni –, és mindenhol azt javasoltam, hogy jelentős mértékben csökkenteni kell az üres adathordozók után beszedett jogdíjakat. Eleve az a megközelítés és az a szemlélet, amely alapján minden üres adathordozó-vásárlót potenciális illegális zenefelhasználónak titulálunk, szerintem etikailag is megkérdőjelezhető. Én még egyetlenegy általam vásárolt hordozható merevlemezre és általam vásárolt pendrive-ra soha nem másoltam illegálisan letöltött zenét, sőt továbbmegyek, soha nem töltöttem le ilyen zenét, tehát nemcsak, hogy nem másoltam rájuk, hanem még nem töltöttem le ilyen zenét, mert a mai körülmények között nem is nagyon van szükség erre, amikor a YouTube-on a mobiltelefonomról bármit meg tudok hallgatni, tehát nincs szükség arra, hogy letöltsék zeneszámokat. Tegnap éjjel 1-kor például még Sinatrát hallgattam a YouTube-on.

Novák képviselő úr, parancsoljon! *(Novák Előd: Először ügyrendben, ha megengedi.)*
Igen?

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Most, hogy elnök úrnak hallottam még akár a helyettes államtitkár asszonynak a zárt frakcióülésük kapcsán tett megjegyzését is, meg egyébként is a mondandóját, láthatom, hogy nagyjából hasonlóan gondolkozunk...

ELNÖK: Ez nekem nem biztos, hogy jó. *(Derültség.)*

Novák Előd (Jobbik)

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Igen, de annyiból jó, hogy talán most jelzem ezt az ügyrendi felszólalásomat, mert látom, hogy akár ön is a kormányzat belső ellenzékéhez tartozik ebben a kérdésben. Ettől függetlenül szeretném azért felhívni a figyelmet – amikor érdemben már nem nagyon fogok tudni az idő rövidege miatt hosszabban hozzászólni –, hogy nem helyes az a gyakorlat, amit ön házszabályellenesen folytat, hogy tulajdonképpen minden második hozzászóló ön. Egyébként pont a bizottsági ülésünkkel egy időben az alkotmányügyi és ügyrendi bizottság önt elmarasztalta a Jobbik beadványára, és megállapította az ön törvénysértését, ami alapján ezt rendszeresen műveli. A levezető elnök eleve érdemben nem szólhat hozzá, át kellene adnia a levezetést, mondjuk egy alelnökének. Egyetlen alelnöke Pálffy István...

ELNÖK: Az értékes időt veszi el megint; az értékes időt veszi el.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Nem; ön sokkal hosszabban beszélt. Hadd fejtsem ki...

ELNÖK: De én a tárgyról beszéltem, képviselő úr; érdemben a tárgyról.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Jó. Az ügyrendi javaslatom tehát az, ahogy e percekben is megállapította az ügyrendi bizottság az ön törvénysértését, és felhívta a figyelmét, hogy tartsa be az Országgyűlésről szóló törvényt, és ne éljen vissza azzal, hogy tulajdonképpen önmagának szót adva minden második hozzászóló ön, miközben mi az érdemi észrevételeinket nem tudjuk hosszabban kifejteni, és rendszeresen korlátoz is minket. Ez az ügyrendi, illetve részben ügyrendi javaslatom.

ELNÖK: Igyekezni fogok, képviselő úr; igyekezni fogok. Jó?

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Köszönöm. Akkor reagálnék Böröcz István megjegyzésére, miszerint nagyon ügyesen használta a „cáfolja” szót, de nem cáfolta, csak tagadta az

ügynökmúltját. Ha ezt cáfolni akarja, akkor hozzám hasonlóan – aki dokumentumokra hivatkoztam, és az interneten megtalálható az ön 6-os kartonja – álljon elő, és hozzon arról igazolást, hogy önnek nem volt ilyenfajta ügynökmúltja. Természetesen ilyet nem tud.

ELNÖK: Képviselő úr, kérem, hogy a tárgyra térjen vissza!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Rendben, én is azt mondom, hogy egy bírósági tárgyaláson folytassuk ezt le, nyugodtan indítson ellenem eljárást, ha úgy gondolja, de ne állítsa azt, hogy cáfolta, miközben csak tagadta. Most folytatnám a normál hozzászólásommal, ha szót kapok elnök úrtól.

ELNÖK: parancsoljon, képviselő úr. Meg lehet öntől egyáltalán vonni itt a szót?

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Meg; számos alkalommal megteszi, egyébként házszabályellenesen is, de most maradjunk annál, hogy nálam a szó, és akkor bízom benne, hogy most nem szól többet közbe. (*Moraj.*)

Önkorlátozó módon csak egy témát fogok felvetni itt a számos, Artisjus-szal kapcsolatos kritikáink kapcsán. Megkeresett engem az egyik budapesti perzsa étterem vezetője, aki rendszeresen törvénytisztelő módon fizeti a jogdíjat azok után a perzsa zenék után, amiket ő játszik, ennek ellenére az ő információi szerint Iránba ebből egy fillér sem jut el, tehát szétosztják itt a hazai csókosok között, pedig jó kérdés lenne – csak hogy mondjuk egy másik országot mondjak így véletlenszerűen –, hogy mondjuk Izrael esetében...

ELNÖK: Jóistenem!

NOVÁK ELŐD (Jobbik): ... el nem tudom képzelni, hogy önök meg mernék tenni azt, hogy Iránhoz hasonlóan egy fillér...

ELNÖK: Erről van konkrét információja is, képviselő úr?

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Ezt kérdezem, tehát ez kérdés; az előzőről igen, mondtam, hogy egy étterem vezetője fordult hozzám.

ELNÖK: Csak mielőtt megint belecsúszik itt a szokásos zsidózásába.

NOVÁK ELŐD (Jobbik): Nincs szokásos zsidózás; szokásos házszabálysértésről beszélünk, hogy ön belebeszél, teljesen házszabálysértő módon, és már arra sincs tekintettel, hogy önt néhány perce marasztalta el törvénytisztelésért az illetékes bizottság. Az az érdemi kérdésem az Artisjus felé, hogy igaz-e az, hogy Iránba ezekből a befizetett jogdíjakból a perzsa zenék után egyetlen fillér sem jut el. Párhuzamosan érdekelne – csak a példa kedvéért –, hogy Izraelbe mekkora összegű jogdíjat fizetnek ki évente. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Hiller miniszter úr, parancsoljon!

Dr. Hiller István (MSZP)

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Vendégek! Nem fogok kérdést intézni, mert 13 órakor kezdődik a plenáris ülés, és napirend előtt szólni fogok, és egyébként is érdekel, hogy mit beszél az ország miniszterelnöke, azt azonban nagyra értékelem, ami itt az elmúlt két-három órában folyt. Az anyagok, amelyeket eljuttattak hozzánk, és amit elnök urak itt elmondtak, egy komoly felkészültségről tanúskodó,

korrekt beszámoló egésze, hiszen mégiscsak arról kell szólni, hogy egy ilyen találkozó az nem egy konferencia, hanem végül is politikai döntéshozók találkoznak egy – azt kell mondanom –, a jelen napi történelem egyik legjelentősebb pénzüsszegeit megmozgató kérdés avatott szakértőivel. Mi ellenőrünk, törvényeket hozunk, nyilván ellenőrizni kell ennek a betartását, és az helyes felvetés, hogy azért nem egy statikus képet kell nyerni, hanem irányvonalakat kell húzni, hogy helyes-e az a pont, ahol most állunk, akár szerzői jogi kérdésekben, akár pedig az adott ügy és a kulturális politika kapcsolatában.

Hosszan nem akarok beszélni, de volt módom ennek a háttérét annak idején elég hosszú ideig nézni és harcolni. Amiről helyettes államtitkár asszony beszélt, az az egyik legfontosabb kérdés, ami az Európai Unión belül érdekeket mozgat. Azért azt lássuk, hogy egy olyan világban élünk, amikor az az ügy, amiről itt most beszélünk, az innovációfejlesztés és a világ hadiipara mellett kétségkívül a legnagyobb összegeket megmozgató tétel. Ezen összehasonlításoknak értelemszerűen nem logikailag, hanem az összeg nagysága miatt kell itt állniuk, ezért – amiről a háttérben szó volt, és amiről elnök úr egy fél mondat említést tett –, hiszen mégiscsak az Unió tagjai vagyunk, ez megérdemel egy gondolatot. Itt egy évtizeden keresztül elképesztő erők csaptak össze, és részben csapnak össze olyan kérdésekben, amelyeket persze paragrafusba öntve, ma már két-három mondattal letudva tudunk. Ebben az Európai Unió elég hosszú időn keresztül állta a sarat, aztán – ezt el kell mondanunk – a vége nem teljesen az lett, mint a kezdőpont, és kompromisszumnak sem nevezném. Ebben anyagi és egyéb érdekek természetes konfliktusa áll, nem egyszerűen olyan, amit mondjuk egy európai uniós miniszteri értekezlet lezárhatott volna.

A második kérdéskör, hogy az, hogy a kultúra az Európai Unióban nemzeti hatáskörben van, nekünk előnyös, ebben a helyzetben meg önmagában nem értelmezhető a nemzeti hatáskör. Milyen alapon értelmezzük, amikor, ha valami határokon átvéelő pénzmozgásban és az egész jellegében, hát ez az? Így aztán egy sajátos helyzetben van egy olyan ország, mint a miénk, akinek érdekében áll egy erős európai uniós pozíció elérése, mert a mi érdekeinket rajtunk kívül nem fogja védeni senki, ezért egy erős uniós pozíció kialakítása a mi nemzeti kultúránk és kulturális politikánk tekintetében érdemes. Minden, ami csökkenti az Európai Unió hatáskörét, lehetőségét és pozícióját, többszörösen hull vissza ránk, mert nem fogja tudni az országunk e tekintetben az érdekeit úgy érvényesíteni – nyugodtan mondom példát –, mint Nagy-Britannia, a nyelv és történelmi hagyományai miatt egészen más jelentőséggel. Azt gondolom, hogy erre érdemes felhívni a figyelmet.

A másik, ami engem foglalkoztatott mindig, hogy ilyen kérdésben mennyit lehet ténylegesen a kultúra csatornáiba behozni, és akkor lehet egy értékvitát folytatni. Gulyás képviselő úr biztos elhiszi, hogy én sem, már a nevét sem tudom, nem tudom, milyen embernek a lakodalmas dalait hallgatom esténként. (*Pörzse Sándor: Csocsesz.*) Van egy más megközelítés: az a megközelítés, hogy mi az, ami a kultúrának pénzt hoz. Azt hallottam a főigazgató asszonytól, illetve a párbeszédéből, hogy ez a Nemzeti Kulturális Alapnak most több pénzt hoz. Kérem, ha ez ellenőrizhető módon és törvényesen több pénzt hoz, és ezt a Nemzeti Kulturális Alap ellenőrizhető módon osztja el, akkor mindenkinek, aki a magyar kultúra iránt elkötelezett, ráadásul döntéshozó, abba az irányba kell elvinni a dolgot, hogy jöjjön még több pénz, menjen még több pénz az NKA-ba, és az NKA még több pénzt tudjon elosztani. Ez egész egyszerűen egy racionális megközelítés, miközben értékalapon most éppen mi nagyon közel állunk egymáshoz, már ennek a „van-e értéke ennek a terméknek” megítélésében, de valahol dönteni kell, és a döntés mégiscsak az, hogy ha ez a magyar kultúrának többet hoz, ebből az elosztható összeg magasabb, akkor legyen.

Elnézést kérek, mert én át fogok menni az Országgyűlésbe, de ezt a véleményemet el akartam mondani. Minthogy szavazás itt nem lesz, azt azért el akarom önöknek mondani – a kritikai megjegyzéseim mellett, amit kérdések formájában tettem volna fel –, hogy ha lett volna szavazás, akkor én igennel szavaztam volna arra, amit most önök mondtak. Hogy mi a

továbbmenetel: egy statikus pozíció őrzése vagy pedig valami olyan kezdeményezés, amire egyébként érdemes felmérni, hogy vannak-e itt szövetségeseink? A tengerentúli nagyhatalommal kapcsolatban azért elég gyengén állunk, ez a helyzet, mármint nem Magyarország, hanem az Európai Unió, ha megnézzük a távol-keleti, illetve a japán, kínai fogyasztás elképesztő növekedését, hogy japán zenét japánul több ember hallgat ma a világon, mint az Európai Unió lakossága, és ez tíz évvel ezelőtt az egyötöde, egyharmada volt, tehát itt valami egészen más trendek érvényesülnek.

Mindenesetre én fontosnak tartottam, hogy a bizottsági ülésen ez a kérdéskör egyáltalán előjött, és arra biztatnám magunkat, elnök úr, hogy ősszel vagy télen immáron ne az legyen a kérdés, hogy mi a helyzet, mert azzal szerintem rendben vagyunk, hanem hogy milyen irányba érdemes elvinni az ország kulturális politikáját és a kulturális érdekérvényesítést az Unión belül. Ez viszont nem fog beleférni ebbe a vitába, ezért szívesen venném, ha ezt egy alkalommal napirendre tűznénk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, miniszter úr. Zakó képviselő úr ugyan nem a bizottság tagja, de jelezte, hogy hozzá kíván szólni. Parancsoljon, képviselő úr! Külön nem szavaztatom meg, mert a vendégeknek egyébként is már szót adtunk.

Zakó László országgyűlési képviselő (Jobbik)

ZAKÓ LÁSZLÓ országgyűlési képviselő (Jobbik): Zakó László, Jobbik, a pártunk turisztikai és vendéglátó kabinetének elnöke vagyok. Itt sokan sokszor elmondták a vendéglátószektor bűját, bánatát. Egy mondattal összefoglalnám: az Artisjus díjbeszedői nincsenek tekintettel a foglaltsági adatokra, sem a szállodai szobakihasználtságra, sem a vendéglátóegységek telítettségére, és ez felettébb sértő.

Egyetlenegy konkrét kérdésem van. Azontúl, hogy ez a nemzetközi gyakorlat, mi indokolja, hogy a szerző halála után még 70 évig fizetik a jogdíjat? Ükunokáik is pénzt kapnak ebből. Ha ezt munkadíjnak tekintjük, akkor az én 30 éves munkaviszonyom után kapott jövedelemem után az ükunokám – bár kérdés, hogy miben vagyok szerző, vagy mit tettem le az asztalra – miért nem részesül? A 70 évet miért nem lehet a töredékére csökkenteni, mi indokolja ezt? A nemzetközi gyakorlatot ne hozzuk példának, mert a halálbüntetés, a sorkatonai szolgálat meg minden más terület másképp van szabályozva a különböző országokban. Egy kicsit arcpirítónak tartják sokan, hogy 70 évben állapították meg a jogdíjkifizetés időtartamát a szerző halála után. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Mindenesetre a hatályos jogszabályokat ne kerüljük meg. További hozzászólási szándékot nem látok. Megkérdezem, hogy a felkért hozzászólóink közül ki kíván az elhangzottakra reagálni. *(Jelzésre:)* Többen is: főigazgató úr és elnök úr is. *(Dr. Bendzsel Miklós: Csak akkor, ha kérdés van.)* Ne haragudjanak, én még órákig tudnék foglalkozni a témával, mert engem nagyon izgat, nagyon kíváncsi vagyok, hogy mit lehet ebből az egészből kihozni, és merre lehet továbblépni, csak miniszterelnök úr napirend előtt fog beszélni a parlamentben, ezért képviselőtársaim jelezték, hogy szeretnének menni, és nem szeretném, ha a bizottság határozatképtelenné válna. Ezért én most csak főigazgató úrnak adom meg a szót, olyan ígérettel, hogy ha a későbbiekben lesz rá igény akár a szakmai szervezetek részéről is, akkor a kérdést, a témát – akár más területekre, úgy értem, hogy a közös jogkezelés más területeire is fókuszálva – továbbvihetnénk az őszi ülés szak során, tehát nem zárnánk le véglegesen. Most a zárszó, illetve a válaszadás jogát adnám meg főigazgató úrnak. Parancsoljon!

Dr. Szinger András (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület) válaszáda

DR. SZINGER ANDRÁS főigazgató (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Tizenkettő kérdést kaptunk, amiből csak Pörzse Sándor hozzászólása tartalmazott 15 pontot, vagy annak jó néhány pontját felsorolva, és négy és fél perc van hátra az ülésből. Az az első kérdésem, hogy megtehetem-e azt, hogy a jegyzeteim alapján írásban tájékoztatom a bizottságot az ezekre a kérdésekre adott válaszainkról.

ELNÖK: Én ezt megköszöném, ez jó lenne. Azt tudom vállalni, hogy a parlament honlapján a bizottságnál az írásos válaszát is elhelyezzük, tehát nyilvánosságra hozzuk. A parlamenti bizottsági ülésről szó szerinti jegyzőkönyv készül, amely minden állampolgár számára hozzáférhető az interneten keresztül, tehát ezért jó az, ha itt valami elhangzik. Ebben az esetben, ha írásban válaszol főigazgató úr, ezt tudom felajánlani.

DR. SZINGER ANDRÁS főigazgató (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület): A maradék három percet azért felhasználnám, ha szabad.

ELNÖK: A bizottság honlapján közzé tesszük az összefoglalóját.

DR. SZINGER ANDRÁS főigazgató (Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület): A maradék három percen talán a legfajsúlyosabb állításokra reagálnék.

Cloud Casting. Az Artisjus 2004 óta – a magyar jogszabálynak megfelelően – biztosítja a kilépési lehetőséget, tehát amennyiben egy szerző kitölt egy űrlapot, és azt szeptember 30-ig leadja, a következő év január 1-jétől nem képviseljük. A Cloud Casting 13 ezer külföldi zeneművet szeretett volna egyben kiléptetni, amelyek a Universal Kiadóhoz tartoztak. Megadtuk nekik azt a lehetőséget, hogy ne kelljen a 13 ezer mű szerzőitől egyesével bekérni a nyilatkozataikat, hanem megmondtuk, hogy milyen jogi feltételek mellett kell a Universaltól ezt a nyilatkozatot bemutatniuk. A megkapott nyilatkozatot és annak mellékleteit elemeztük, jogi eljárásban megnéztük, és azt derítettük ki, hogy sajnos nem állapítható meg az a jogszerezési lánc, amely alapján a Universal ezt a 13 ezer művet képviseli. Az ügy annyiban okafogyott, hogy birtokomban van egy levél, amit néhány napja kaptunk a Universal Zeneműkiadótól, amelyben világosan és röviden leírja, hogy a Cloud Casting nem képviseli Magyarországon a Universal repertoárját, nincsenek szerződésben.

Elhangzottak itt összehasonlítási alapként az NKA, illetve az angol jogvédő költségei. Valóban, az angol jogvédő a világ egyik legnagyobb jogkezelő társasága, óriási jogdíjakat szed be külföldről, amelyeket lényegében nem ő szed be, hanem a network, a közös jogkezelők nemzetközi hálózata, köztük az Artisjus is. Ezek a jogdíjak hozzá beszédési munka nélkül áramlanak be. Egy ilyen óriási volumenből 10 százalék kezelési költséggel valószínűleg az Artisjus is nagyon vígan elműködne; mi ekkorából vonjuk le a 18 százalékot körülbelül. Az NKA költségeit említette elnök úr. Az a nagy különbség az NKA és az Artisjus között, hogy az Artisjusnak be is kell szedni azokat a jogdíjakat, amiket utána feloszt, és nemcsak elosztásról, hanem adatok feldolgozásáról is van szó.

Gulyás Dénes képviselő úrnak talán annyit mondanék, hogy nem az Artisjusra tartozik azt eldönteni, hogy mi a szerzői mű és mi nem. A szerzői jogi törvény elég világosan fogalmaz: minden, ami az egyéni eredeti szellemi alkotás szintjét eléri, esztétikai értékelésre tekintet nélkül szerzői jogi oltalom alá tartozik. Ezt tartalmazza egy sokoldalú nemzetközi szerződés még 1884-ből. Ha ezt meg kívánnánk változtatni, akkor nyilván ezt azért alaposan meg kellene vitatni, de ez nem az Artisjus kompetenciája, és nincs nálunk olyan bizottság, amely megítélné azt, hogy esztétikai szempontból valami eléri-e a mű színvonalát vagy nem

éri el, és nem is biztos, hogy ezt meg tudnánk egyértelműen határozni. Ha előadóművészként nem kapott jogdíjat, akkor azt szintén nem Artisjuson kell keresni. Az előadóművészeknek ugyan van közös jogkezelő szervezete, de a hangfelvétel-jogdíjakat nem is közös jogkezelésben érvényesítik, hanem ezt közvetlenül a kiadó fizeti az előadónak, tehát a kiadóhoz kell fordulni.

Perzsa étterem: tudomásom szerint ez a Shiraz Perzsa Étterem, mert az Artisjusnak van megállapodása. Azért tudom ilyen pontosan, mert annak idején, még ezelőtt sok-sok évvel én is részt vettem az egyik ilyen vitás tárgyalásban. Iránba azért nem küldünk jogdíjat többek között, mert Iránban tudomásom szerint szinte egyáltalán nem létezik szerzői jogi oltalom, legalábbis olyan szinten biztos nem, hogy hozzánk hasonló közös jogkezelő szervezet alakult volna, és lenne ott olyan partner, akinek ezt a jogdíjat egyébként el tudnánk juttatni. (*Novák Előd: Akkor miért szedik be?*) Azért szedjük be, mert az összes vendéglátó és egyéb helyszínen történő zenefelhasználásra átalányjogdíjat fizet minden zenéltető, függetlenül attól, hogy milyen típusú zenét használ. A vonatkozó jogszabály szerint amennyiben olyan készülék van elhelyezve az egységben, ami alkalmas arra, hogy azon zene szóljon, a jogdíjfizetési kötelezettség megáll, azért, mert nem lenne elvárható és ésszerű költségek mellett ellenőrizhető az, hogy ki, a nap melyik szakában mit üzemeltet, azon milyen zene szól, és annak a zenének ki a tulajdonosa. Éppen ezért az ilyen típusú vendéglátóhelyek, akik mondjuk tévét, CD-t vagy rádiót üzemeltetnek, nem is kötelezhetők arra, hogy elszámoljanak arról, hogy milyen műveket játszanak. Azzal egyetértek, hogy amennyiben a technika haladása majd lehetővé teszi azt, hogy valamifajta automatizált úton ezt nyomon lehessen követni, akkor adott esetben ezt a közös jogkezelők felosztási gyakorlatának is követnie kell majd.

Azt gondolom, hogy talán ezek voltak a legfontosabb pontok. Talán még a magánszálláshelyeknél megjegyezném, hogy összesen éves szinten 2 millió forint nettó éves bevételre tesz szert az Artisjus az egész országból az összes magánszálláshely után. Van egy megállapodásunk a magánszálláshelyekkel, ami egy éves jogdíjfizetést tesz lehetővé, amely 3 ezer forintos éves jogdíjtól kezdődik, és körülbelül 8 ezer forint a teteje. Gyakorlatilag egy olyan kedvezményt biztosítunk az éves díjfizetőknek, ami a kihirdetett jogdíjközleményekhez képest nagyon-nagyon jelentős százalékos mértékű kedvezmény. Az elvet, amit a szerzői jogi törvény tükröz, az Artisjus köteles végrehajtani és betartani; ezért van ez a megoldás. Azt gondolom, hogy a többi témába nem tudnék most belemenni. (*Zakó László: A 70 év?*) A 70 éves védelmi idő szintén egy szabályozási kérdés, az Artisjus ebben nem nagyon tud állást foglalni. Amúgy nemzetközi szerződések kötik az egész Európai Uniót és annak az összes tagállamát, tehát nem nemzetközi gyakorlatra, hanem nemzetközi jogra hivatkoznék ebben a tekintetben. Szerintem arról nagyon gyümölcsöző és hosszú vitát lehet folytatni, hogy mennyi az ideális védelmi idő.

ELNÖK: Köszönöm szépen, főigazgató úr. Elnök úrnak egy mondatra megadom még a szót, képviselőtársaimtól pedig még egy pillanat türelmet kérek.

DR. BENDZSEL MIKLÓS elnök (Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala): Köszönöm szépen, elnök úr. Az ülés jegyzőkönyve alapján a képviselői kérdések, illetve a meghívotti felvetések közül azokra vonatkozóan, amelyek a hivatal kompetenciájába tartoznak, ugyancsak küldök írásos anyagot a bizottság honlapjára. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr, tökéletes. Tisztelt Vendégeink! Köszönöm szépen mindenkinek a részvételét, köszönöm szépen, hogy felkészültek, eljöttek; helyettes államtitkár asszony, főigazgató asszony, vezérigazgató úr, elnök urak, főigazgató urak, mindenkinek minden pozíciójában. Remélem, hogy azért volt értelme ennek a

meghallgatásnak; meglátjuk, hogy hogyan tudunk továbbmenni. A napirendi pontot ezennel lezárom.

Egyebek

A 2. napirendi pontunk az „egyebek”. Hozzászólási szándékot nem látok. Ezt a napirendi pontot is lezárom, és az ülést berekesztem. Mindenkinek jó munkát kívánok a plenáris ülésre! Vizontlításra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 13 óra 04 perc)

L. Simon László
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Várszegi Krisztina